Skønheden og udyret

Fem eventyr

Jeanne-Marie Leprince de Beaumont
Marie-Catherine, baronesse d'Aulnoy
Marie-Jeanne L'Héritier de Villandon

Bibliotek 1800

Skønheden og udyret

Fem eventyr efter det franske

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af *Skønheden og udyret – Fem eventyr* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of *Skønheden og udyret – Fem eventyr* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Skønheden og udyret

Der var engang en rig købmand, som havde seks børn, tre sønner og tre døtre. Han var tillige en fornuftig mand, der ikke sparede noget for at give sine børn en god opdragelse, og lod dem lære alt, hvad han troede de behøvede for at skikke sig vel og komme frem i verden. Døtrene var alle tre smukke, men især var den yngste en fuldkommen skønhed. Allerede da hun var lille kaldte folk hende *Skønheden,* og det navn beholdt hun siden, til ikke liden ærgrelse for søstrene; for hun var ikke alene smukkere, men også langt bedre end dem.

De to ældre søstre var både forfængelige og stolte af deres rigdom; de ville føre sig frem som fornemme damer, og ikke omgås med de andre købmænds døtre; altid skulle det være stort med dem; og hver dag skulle de enten til selskab, til bal eller til komedie; ja de gjorde nar af deres yngste søster, som helst anvendte sine ledige timer på at læse i gode bøger. Det manglede ikke de to på friere, da man vidste, at de kunne vente sig en rig arv; men købmænd og andre folk af den stand var ikke noget for dem; de ville vente til der kom en hertug, eller i det mindste en greve. Skønheden fik naturligvis også friere; men hun gav adskillige med høflighed det svar: at hun havde endnu ingen tanker om at gifte sig; hun var endnu for ung, og ønskede i nogle år at blive hos sin fader, som hun holdt så meget af.

Pludselig ramte et hårdt uheld den rige købmand; et par store handelshuse i et fremmed land gjorde fallit; derved mistede han næsten alt, hvad han ejede, og beholdt ikke andet tilbage end en lille landejendom, hvor han måtte flytte ud med sine døtre. Da han sagde dette til døtrene, og lagde til, at

herefter måtte de alle arbejde for at skaffe sig livets ophold, svarede de to ældste deres fader lige ud, "at det gjorde de ikke; de ville heller ikke tage på landet, men blive i byen, her havde de friere, og kunne blive gift, når de ville."

Deri tog de gode jomfruer fejl. Nu, da de var fattige, var der ingen, som ville have dem.

"Nej!" sagde én af deres tidligere friere, "nu kan de fornemme frøkener i deres atlaskes kjoler gå på marken som hyrdinder og vogte får."

Skønheden derimod beklagede alle folk, og sagde:

"Det gør os ondt for den unge pige; hun er lige så god og elskværdig, som hun er smuk; hun har været mild og venlig mod alle, gjort godt imod de fattige, og aldrig sagt nogen et ondt eller hovmodigt ord."

Ja, der var endog blandt dem, der før havde friet til hende, et par unge mænd af formue og god stand, som nu igen indfandt sig for at bede om hendes hånd. Men skønt hendes fader selv ville overtale hende til at ægte en af disse friere, svarede hun dem begge: "at nu kunne hun endnu mindre gifte sig end før; det var hende rent umuligt at forlade sin fader, nu da han allermest trængte til hendes hjælp og selskab."

Da nu familien var flyttet ud på landet i deres simple bolig, gav faderen sig til, med hjælp af sine tre duelige og flittige sønner, at dyrke de marker, som lå til hans gård. Skønheden vænnede sig straks til at stå meget tidligt op om morgenen; hun sørgede for at værelserne var rene og i orden; hun hjalp pigen i køkkenet, passede mælkestuen, så til kreaturerne, sørgede for at maden var færdig når faderen og brødrene kom hjem fra marken, og arbejdede både som husholderske og tjenestepige.

Det kostede hende i begyndelsen ikke liden møje, for et sådant liv havde hun ikke været vant til; men efter et par måneders tid gik alting let for hende; hun blev endnu raskere og stærkere end før, og kunne endog ind imellem få en times tid til overs til at læse eller til at synge eller spille på klaveret.

Hendes to søstre derimod, som næsten ingen ting bestilte, var nær ved at kede sig ihjel. De lå i sengen til klokken ti om formiddagen, og vidste ikke andet at more sig med end at klæde sig på, gå ud og spadsere i marken og skoven, klage deres nød for hinanden over alt, hvad de nu måtte savne, og at tale om det herlige liv, de havde ført i byen.

"Nu kan man dog rigtig se," sagde den ældste, "hvad vor yngste søster har for en lav sjæl, hvad hun er for et indskrænket, følelsesløst væsen; hun er jo endog rigtig godt tilfreds med den ulykkelige stilling, vi er kommet i!"

Men således dømte ikke deres retskafne fader. Han vidste vel, at netop Skønheden var langt mere end hendes søstre skikket til at glimre, selv i store selskaber. Han beundrede både den unge piges ypperlige karakter, og hendes store sagtmodighed, for det var ikke nok, at søstrene lod hende gøre alt arbejdet i huset; men hvert øjeblik måtte hun tåle fornærmelser af deres onde lune.

Et års tid havde familien levet i deres enlighed, da faderen fik et brev om et skib fra Ostindien, som man troede var forlist, men nu lykkelig og vel var kommet hjem, og hvorpå der var en del varer, som tilhørte vor købmand. Hans to ældste døtre blev som ude af sig selv af glæde, da de hørte dette. Straks tænkte de, at når nu faderen igen fik penge, skulle de blive fri for det kedsommelige landliv, og igen komme ind til staden, i deres

gamle herlighed; og da faderen rejste, var det første og sidste, de sagde ham, dette: at han måtte købe dem kjoler, sjaler, hatte, bånd, kniplinger, og det hele efter den nyeste mode. Skønheden bad slet ikke om noget; hun tænkte ved sig selv: "Hvor skulle fader få penge fra til at købe noget til mig, når han skal skaffe alt det til mine søstre?"

"Men vil du da slet ikke have noget?" spurgte faderen, da han til sidst sagde hende farvel.

"Siden du er så god at tænke på mig," svarede hun, "vil jeg bede dig om at bringe mig en rose; du ved, her vokser ingen i vor have."

Hun ville dog ikke, at det skulle se ud, som om hun var så stolt, at hun ikke ville bede om nogen ting.

Faderen rejste; men da han kom til stedet, fik han straks at vide, at skibet havde lidt stor søskade undervejs; der havde været så mange omkostninger ved det, og oven i købet skulle der føres proces om ladningen. Kort sagt, han havde ikke andet ud af sin lange rejse end en hel del ulejlighed, og rejste hjem ikke rigere, end han var rejst ud.

Han havde kun én dagsrejse tilbage, og glædede sig allerede ved tanken om snart at være hjemme hos sine børn; da blev han hen imod aften overfaldet af et svært uvejr midt i en stor skov, som han skulle rejse igennem. Det blev til en storm, og dermed fulgte et sådant snefog, at snart kunne hverken han eller hesten mere finde vejen. Han begyndte at blive ilde til mode ved at tænke på, hvorledes det ville gå ham om natten; han havde hverken selv noget at spise eller noget til sin hest. I skoven var der ulve; og det forekom ham, som han allerede hørte dem tude.

Med ét, som han i sørgmodige tanker red frem fod for fod på sin trætte hest, så han en smal åbning i skoven for sig; det var ligesom en lang allé, hvor der i enden, men meget langt borte, skinnede et stærkt lys. Nu fik købmanden mod igen; han lod sin hest trave, så godt den kunne, og snart kom han så nær, at han kunne se, det stærke skin kom fra et stort slot, der var ganske oplyst. Han takkede Gud inderligt for den uventede hjælp, der således blev sendt ham, og skyndte sig at komme ind i gården, hvor der også brændte lygter over alt; men hvor han hverken hørte eller så et eneste menneske.

Han steg af hesten, og denne søgte straks hen til en stor stald, hvor døren stod åben. Der var både hø og havre og strøelse nok i krybberne; og hesten, der var ganske forsultet, behøvede købmanden ikke at binde; den havde det alt for godt til, at den skulle forlade stalden den nat.

Nu tænkte han også på sig selv, og gik op på slottet, for at bede herren om et natteleje; men her var det ligesom i gården; lys på gange og trapper, men ikke et menneske at se. Købmanden lukkede en dør op til et af værelserne; han fandt en smuk spisesal, hvor der brændte ild i kaminen, lys i en lysekrone, og midt i salen stod et rundt bord dækket til én person med flere retter meget god mad. Købmanden vidste ikke, hvad han skulle tænke; men endelig sagde han ved sig selv:

"Da her brænder en dygtig ild, og jeg er ganske våd og forfrossen, vil jeg for det første varme og tørre mig noget ved kaminen. Imens kommer vel enten nogen af tjenerne, eller husets herre selv. Jeg håber, han vil undskylde den frihed, jeg tager mig, når han ser, hvor hårdt jeg trængte til det."

Men han ventede én time, og han ventede to; endnu kom der ingen. Klokken slog elleve på et prægtigt taffelur, og han var nær ved at falde om af sult. Da kunne han ikke længere stå imod; han satte sig til bords, spiste af retterne hvad der bedst smagte ham, og glemte ikke vinen. Herved blev han mere modig, og da han nu havde spist, tog han et lys på bordet, gik ud af salen, gennem flere store, prægtige værelser, og kom til sidst ind i et sovekammer, hvor han fandt en god, opredt seng, der ligesom stod og ventede på ham. Det var over midnat, manden var både søvnig og træt; det fornuftigste han kunne gøre, var vist nok at gå hen og lægge sig, og det betænkte han sig ikke længe på.

Klokken var ti om morgenen, da han vågnede og skyndte sig at stå op; men idet han ville klæde sig på, blev han atter overrasket og forundret ved at finde en ganske ny, fin klædning i stedet for sine fugtige rejseklæder, som han havde lagt hen om natten.

"Ja!" sagde han, "det er ganske tydeligt, at dette slot må tilhøre en god og mægtig fe, der vil tage sig af mig i min nød."

Men hvor steg hans forundring, da han så ud af vinduet! I stedet for sne og frost så han en have fuld af blomster og grønne træer. Det var et alt for indbydende syn til, at han kunne blive længere i værelset. Han gik da ud, og da han igen kom ind i spisestuen, fandt han et lille morgenbord dækket, der ventede på ham.

"Tusinde tak, nådige fe!" sagde han ganske højt, skønt der ingen var; "jeg ser, De har været så god at sørge for mig med morgenmad."

Da han havde drukket sin chokolade, ville han først endnu spadsere lidt, førend han sadlede sin hest; og idet han netop ville gå ud af haven, og kom forbi en prægtig, stor rosenbusk, tænkte han på, hvad Skønheden havde bedt ham om, og brækkede en lille gren af med nogle roser på. I samme øjeblik hørte han en brølende lyd, og idet han så sig om, kom der et grueligt udyr, som den største bjørn, med lange, lodne hår, lige imod ham, rejste sig på bagbenene, og forskrækkede ham således, at han nær var segnet i knæ.

"Dit utaknemmelige skarn!" råbte det med en tordenstemme, "jeg har i nat frelst dit liv; jeg har modtaget og plejet dig på mit slot, og til tak stjæler du mine roser, som er den kæreste blomst, jeg har i min have. For den forbrydelse skal du bøde med livet; kun et kvarter skænker jeg dig til at berede dig til døden."

Købmanden kastede sig ned på jorden, og bad med løftede hænder:

"For Guds skyld, tilgiv mig dog, nådige herre! Jeg vidste ikke af, at det var en forbrydelse, jeg begik, da jeg plukkede disse roser til min yngste datter, som har bedt mig om nogle."

"Snak!" råbte det opbragte dyr, "jeg er ingen "nådig herre!"; jeg er et uhyre. Komplimenter holder jeg ikke af, men af sandhed. Tro derfor ikke, at du skal fange mig med smiger; men er det sandt, hvad du siger, og har du døtre, så vil jeg skænke dig livet, hvis en af dine døtre frivilligt vil komme til mig og dø i dit sted ... Ingen snak vil jeg høre! Du rejser på øjeblikket; men først sværger du, at du vil komme igen om tre måneder, hvis ingen af dine døtre vil gå i døden i dit sted."

Den stakkels mand vidste af skræk ikke, hvad han skulle svare; det var langt fra hans hensigt, at han ville ofre en af sine

døtre til det fæle uhyre; men han tænkte: "I det mindste kan jeg dog have den glæde at se mine børn endnu engang før jeg skal dø."

Han svor da en dyr ed på, at han ville komme tilbage, hvorpå uhyret sagde:

"Nu kan du rejse, når du vil; men tomhændet skal du ikke gå herfra. Gå tilbage til det kammer, hvor du lå i nat. Der vil du finde en rejsekuffert, du kan fylde den med hvad du synes bedst om; og jeg skal nok lade den besørge hjem til dig."

Købmanden lod sig det ikke sige to gange; han tænkte: "Skal jeg selv dø, så kan dette dog være godt for mine børn."

Derpå bukkede han meget ærbødigt for uhyret, som gik sin vej uden at sige et ord mere.

Da manden kom tilbage til sovekammeret, fandt han der både kostbare klæder, smykker og en god del rede penge i guld. Han pakkede i kufferten så meget, der ville gå i den, lukkede den i lås, og søgte sin hest, som han fandt i god behold i stalden. Han forlod dette trylleslot lige så nedslået, som han havde været glad ved at komme der om aftenen.

Hesten fandt nu af sig selv vej gennem skoven; og inden få timer var købmanden hjemme, og omringet af sine glade børn. Men i stedet for at dele deres glæde, kunne han ikke længere holde sig fra at briste i gråd, da han så sine døtre. Rosen, grenen, som han havde bragt med, gav han til den yngste, og sagde til hende: "Se der, min kære Skønhed! Der har du rosen, du ønskede dig; det bliver mig en dyr blomst!" og derpå fortalte han børnene, hvorledes det var gået ham. Da de hørte dette, gav de to ældste døtre sig til at skrige og græde, og at overfuse

Skønheden, der hverken græd eller klagede, med bebrejdelser og uartigheder.

"Ja, det er alene hendes skyld! Det er følgen af hendes stolthed – den indbildske tøs!" råbte de begge to. "Hvorfor bad hun ikke fader om klæder og stads, som vi? Nej! Frøkenen ville rigtig udmærke sig, og det bliver vor faders død; og så græder hun ikke engang som vi andre."

"Hvad skulle det hjælpe at græde?" sagde Skønheden; "min fader skal jo heller ikke dø. Siden uhyret vil tage imod en af hans døtre, så kan det få mig i sin vold; jeg er meget lykkelig over at jeg kan dø for min fader, og redde hans liv."

"Nej, søster!" sagde da brødrene; "du skal heller ikke dø; vi vil gå i kamp med dette udyr; og enten dræbe det eller ofre vort liv for din frelse."

"Det er forgæves, børn!" sagde købmanden, "at I tænker på den slags. Dette uhyre har en sådan magt og styrke, at, ingen kan modstå det, og desuden er jeg bundet ved min ed. Jeg er også gammel, og min tid vil snart være omme; det er kun få år, som jeg ofrer for at redde jer, mine børn, og det gør jeg med glæde."

"Da forsikrer jeg dig, min fader! ved alt hvad helligt er," sagde Skønheden, "du kommer ikke til dette slot uden mig; du kan jo ikke hindre mig fra at følge dig. Skønt jeg er ung, har jeg ikke livet så meget kært; langt hellere må uhyret opsluge mig, end jeg vil dø af sorg over at miste dig på den måde."

Det hjalp ikke hvad man sagde – Skønheden ville bort; og i hjertet glædede det hendes søstre, som altid havde været misundelige på hende, fordi de ret godt følte, at hun var bedre end de selv.

Faderen var så fuld af sorg, at han slet ikke tænkte på den skat, han havde efterladt i kufferten, men idet han om aftenen kommer ind i sit sovekammer og vil lægge sig – hvad ser han? Kufferten står ved hans seng!

Han besluttede straks, ikke at sige et ord om det til sine to ældste døtre, da han så vidste, at de straks ville plage ham om at forlade landet og flytte ind til byen; men da han om morgenen viste Skønheden sin hemmelige skat, sagde hun, at hun vidste, hendes søstre havde to friere, som nok ville gifte sig med dem, hvis de fik et godt udstyr; det bad hun sin fader om at give dem, for hun holdt af dem i hjertet, selv om de aldrig havde været gode imod hende.

Da nu dagen kom, at hun skulle bort med faderen, tog søstrene hver et løg og gned deres øjne med for at komme til at græde. Brødrene var virkelig bedrøvede, og græd; den gamle fader svømmede i tårer, og Skønheden var den eneste, der gjorde sig stærk og ikke græd; hun ville ikke gøre de andre endnu mere bedrøvede.

Da de nåede skoven, tog hestene af sig selv vejen til slottet, som de rejsende nåede ved aftenstid, og som igen var prægtigt oplyst. Hestene kom i stalden; købmanden gik med sin datter op på slottet, og ind i spisesalen, hvor et bord stod dækket til to personer. Faderen havde ikke mindste lyst til mad, så bevæget var han; men Skønheden søgte at opmuntre ham, fik ham til at gå til bords, og satte for ham af retterne.

"Det lader til efter maden at dømme," sagde hun ved sig selv, "at uhyret har i sinde at fede mig, før jeg skal spises."

Da de begge havde rejst sig fra bordet, hørte de i salen ved siden af en lyd, som af en tung, slæbende krop. Faderen brast i

tårer, da han vidste, hvad det betød, og der fo'r en kold gysen igennem datteren; men hun tvang sig, og syntes ganske rolig, da døren åbnedes og uhyret viste sig. Det spurgte hende, om hun var kommet frivilligt, og med skælvende stemme svarede hun Ja.

"Det er meget artigt af Dem, og jeg er Dem ret forbunden for det," sagde uhyret, og vendte sig derpå til faderen: "Ja, min gode mand! Nu kan I da rejse i morgen tidlig, og tænk kun ikke på at komme her tiere, hvis I har livet kært. – God nat, min skønne!"

"God nat, uhyre!" svarede hun, faldt sin fader om halsen, og kyssede ham, da uhyret var borte.

"Ak, min kære datter!" sagde han, "jeg er halvdød af skræk."

"Vær du rolig," sagde Skønheden, "og overlad mig til Guds beskyttelse. Måske kan den endnu frelse mig."

Begge gik nu til hvile; og om natten drømte Skønheden, at hun så en dame i en prægtig hvid dragt, der sagde til hende: *"Jeg er tilfreds med dig. Dit gode hjerte vil finde sin løn."* Denne drøm fortalte hun om morgenen til sin fader; den trøstede ham lidt; men afskeden fra hans datter var ham dog så smertelig, at hun selv næppe var i stand til at skjule sin sjæls smerte for faderen.

Da han var borte, og Skønheden sad alene i den store sal, brød hun først ud i en strøm af tårer, men disse lettede hende, og hun fik sit modige sind tilbage. Hun anbefalede sig til Gud i en inderlig bøn; og derpå sagde hun ved sig selv: "Hvad hjælper det, at jeg sidder her og græder? Måske vil dette uhyre opsluge mig endnu i dag. Jeg vil dog først se mig noget om i slottet."

Hun gik da igennem adskillige værelser, det ene smukkere end det andet; men blev ganske forundret, da hun kom til en forsal, hvor hun fandt en dør, hvorover der stod med forgyldte

bogstaver: *"Skønhedens værelser."* Hurtigt åbnede hun døren, og blev endnu mere forundret ved at finde et stort kabinet, hvor alt var så prægtigt og så bekvemt indrettet, at hun ikke kunne tænke sig det behageligere. Der fandt hun ikke alene sofa, sybord, klaver, musikalier; men et helt bogskab med smukt indbundne bøger; og bag kabinettet et sovekammer med udsigt til haven.

"Jeg ser, man vil, at jeg ikke skal kede mig," sagde hun halvhøjt; og tænkte derpå ved sig selv: "Skulle jeg kun leve her én dag, så havde man dog vist ikke gjort al denne indretning for mig." Derved blev hun atter ved godt mod, lukkede bogskabet op, tog en bog ud, og satte sig i sofaen for at læse.

Men idet hun slog bogen op, så hun et blad foran, hvorpå der stod skrevet med guldbogstaver: *Ønsk og befal hvad du vil. Her er du alene herskerinde.*

"Ak!" sagde hun ved sig selv med et dybt suk, "jeg kan jo ikke ønske mig andet, end at se min stakkels fader, og at vide, hvor han i dette øjeblik er."

Hvor forbavset blev ikke Skønheden, da hendes øje i det samme faldt i et stort spejl, der hang lige for hende. Hun så sin faders hus, og så ham netop komme hjem med en ganske bedrøvet mine. Hendes søstre gik ham i møde; og skønt de pinte sig for at se ud som de sørgede, viste deres ansigter, at bag ved denne maske kiggede glæden over at være af med deres søster tydeligt frem.

Et øjeblik efter var dette syn forsvundet; men Skønheden tænkte ved sig selv, at det måtte dog være et meget artigt udyr, som hun næppe kunne have noget at frygte af.

Om middagen fandt hun bordet dækket, og en behagelig musik lod sig høre, medens hun spiste; men intet levende væsen lod sig se.

Om aftenen derimod, så snart hun havde sat sig til bords, hørte hun dørene åbnes i de nærmeste værelser, og hørte den støj, uhyret gjorde ved at gå igennem dem. Hun følte en kold gysen, ligesom aftenen forud; men udyret sagde meget høfligt:

"Vil De tillade, min skønne, at jeg må se Dem spise til aften?"

"Det kan jeg jo ikke have noget imod, da De har at befale her," sagde hun skælvende.

"Nej," sagde uhyret, "her kan ingen befale uden De. De behøver kun at sige, hvis jeg keder Dem eller er Dem modbydelig, at jeg skal gå, så går jeg på øjeblikket. Men vil De dog sige mig, finder De mig ikke meget grim?"

"Jo!" sagde Skønheden, "det kan jeg ikke nægte, forfærdelig grim. Men jeg tror tillige, at De er et godt udyr."

"Ja, det første har De vist ret i. Men jeg er ikke blot grim, jeg er meget enfoldig – ja, rigtig et dumt dyr."

"Å, man er ikke så dum," sagde Skønheden, "når man selv tror, at man ingen forstand har. Den tro kan en tosse aldrig få."

"Men glem ikke at tage for Dem af maden," sagde uhyret, "og søg at være som De var hjemme her; De må ganske betragte det som Deres eget hus, og det ville gøre mig meget ondt, om De her skulle kede Dem."

"De er alt for god!" svarede Skønheden, "jeg må tilstå Dem, at jeg er ganske tilfreds med Dem; og når jeg tænker på Deres artighed, forekommer De mig virkelig mindre grim."

"Ja vist," svarede uhyret, "jeg ved nok, hjertet er godt hos mig, men et uhyre er jeg dog."

"De kan trøste Dem med," sagde Skønheden, "at der er de mennesker, som er langt værre uhyrer end De; og jeg holder langt mere af Dem med Deres skabning, end af folk, der under en menneskelig skikkelse skjuler et falsk, fordærvet, utaknemmeligt hjerte."

"Havde jeg nu blot forstand" svarede uhyret, "så skulle jeg nu sige Dem en artighed for at takke Dem."

Skønheden havde slet ingen frygt mere for uhyret, og maden smagte hende meget godt; men idet hun ville rejse sig fra bordet fik hun en dødelig skræk, da uhyret kom hen til hende, og med ét spurgte hende:

"Hør, min skønne, vil De være min kone?"

I nogen tid vovede hun ikke at svare; men omsider sagde hun, skønt ikke uden skælvende stemme: "Nej, Uhyre! Det vil jeg ikke."

I samme øjeblik ville uhyret drage et suk – og det frembragte en lyd, som om der susede en storm igennem salen; men Skønheden blev dog snart rolig igen, da uhyret ganske bedrøvet sagde: "Så god nat da, Skønhed!" og derpå gik sin vej, men vendte sig et par gange om for at se hende. Skønheden følte en slags medlidenhed, og sagde: "Det er skade, at det uhyre er så grimt; det er dog ret et skikkeligt dyr." –

Således gik det i tre måneder. Uhyret besøgte Skønheden hver aften, og talte med hende, imens hun spiste; og for hver dag opdagede hun flere og flere gode sider hos dyret. Hun blev efterhånden så vant til at se den stygge skabning, at besøget slet ikke var hende imod; ja, hun så tit på sit ur, om klokken ikke snart var ni; for uhyret kom altid meget nøjagtigt ved den tid. Det eneste, der plagede hende noget, var at det hver aften

gentog det samme spørgsmål, og når hun sagde Nej, drog et ynkeligt, dybt suk.

En aften sagde hun: "Hør, mit kære Uhyre! Det gør mig virkelig ondt for Dem; men De indser dog vist selv, at jeg ikke kan gifte mig med et uhyre, som De er; og jeg er alt for oprigtig til, at jeg skulle give Dem mindste håb om at gøre det. De må nøjes med mit venskab, og det skal De altid beholde."

"Ja, jeg må så nøjes med det," sagde uhyret; "jeg ved jo nok, hvor fæl jeg ser ud; men jeg elsker Dem ikke mindre af den grund; og jeg er glad ved, at De i det mindste altid vil blive hos mig. Ja, det må De love mig, at De aldrig vil forlade mig."

Skønheden blev ganske rød ved dette; hun havde just den dag set i sit spejl, hvordan hendes fader gik og græmmede sig så meget over, at hun var borte, og hun havde tænkt på, om hun ikke turde bede uhyret om, at besøge faderen engang.

"Ja," sagde hun, "jeg ville jo nok love, at jeg aldrig rent vil forlade Dem; men jeg har så stor en længsel efter at se min fader igen; det ville jeg bede Dem om, og jeg tror, jeg dør af sorg, hvis De afslår mig det."

"Nej! Før ville jeg dø selv," sagde uhyret. "Jeg skal sende Dem hjem til Deres fader; men bliver De der, og kommer ikke tilbage, så dør Deres stakkels uhyre af sorg."

"Det skal De ikke," sagde Skønheden, og der kom virkelig tårer i hendes øjne. "Jeg holder for meget af Dem, til at jeg ville være skyld i Deres død. Jeg lover Dem, at jeg skal være tilbage om otte dage. De har jo ladet mig se i spejlet, at mine søstre er borte, og mine brødre er gået i krigstjeneste. Min fader er da ganske alene, og jeg ville bede Dem, at jeg måtte være i en uge hos ham."

"De skal komme der i morgen," sagde uhyret; "men glem ikke, hvad De har lovet. De behøver blot at tage Deres ring af, og lægge den på bordet, når De vil tilbage."

Dermed sagde uhyret hende farvel, sukkede som sædvanligt, og gik sin vej. –

Da Skønheden om morgenen vågnede, fandt hun sig hjemme i sit sovekammer i faderens hus. Hun ringede på en klokkestreng ved sengen, hvorpå pigen kom ind, og gav et skrig af forundring, da hun så Skønheden igen. Faderen, som hørte det, kom løbende til, og der var på begge sider en glæde og en omfavnelse, der knap kunne få ende. Omsider tænkte datteren på, at hun ingen klæder havde fået med sig, og derfor ikke vidste, hvorledes hun skulle komme til at stå op. Men i det samme kom pigen og fortalte, at der var kommet en stor kuffert fuld af kjoler, den ene smukkere og prægtigere end den anden. Skønheden takkede ved sig selv uhyret for denne smukke opmærksomhed, tog en af de simpleste, som var at finde blandt disse kjoler, og sagde til pigen, at hun skulle gemme de andre omhyggeligt, da hun ville forære dem til sine søstre; men næppe havde hun sagt disse ord, før kufferten var forsvundet.

Faderen sagde: "Du kan tro, Uhyret har bestemt disse klæder for dig alene," og Skønheden svarede: "Ja, er det således, kommer jeg vel til at beholde dem."

Et øjeblik efter stod kufferten igen på sin plads.

Skønheden ville også gerne se sine gifte søstre, og der blev sendt bud efter dem. Da de nu kom og så deres søster ikke alene prægtigere klædt end de selv nogensinde havde været, men blomstrende af sundhed og skønhed, steg deres misundelse til den højeste grad. Alt hvad søsteren sagde og

gjorde for at vise dem sin kærlighed, blev uden virkning på deres hårde hjerter, og da hun fortalte dem om slottet, og hvor godt hun der havde det, kunne de næppe skjule deres harme over søsterens lykke. De gik ud i haven for at udøse deres misundelige følelse for hinanden, og den gik så vidt, at de stak i at græde, da de begyndte at tale om, hvor meget de nu måtte stå tilbage for søsteren. Da sagde den ældste: "Ved du vel, der falder mig noget ind. Vi kunne forsøge, om vi ikke kunne få hende til at blive her otte dage over den tid, da hun har lovet at komme tilbage. Hvem ved, hvad det dumme dyr ville sige til det, og hvad der kunne følge på?"

"Du har ret, søster! Hun kan have godt af lidt modgang," sagde den anden; men ingen af dem ville sige, hvad de i hjertet tænkte.

Så snart de så deres søster, begyndte de at vise hende al optænkelig venlighed, og at hykle den hjerteligste deltagelse for hende. Skønheden var så lykkelig over dette, at hun faldt dem om halsen af glæde; og da nu de otte dage var gået, viste de sig så utrøstelige og fortvivlede over hendes afrejse, at Skønheden lod sig bevæge til at love dem, hun ville blive otte dage længere.

Imidlertid var hun nær ved at fortryde det, når hun tænkte på, hvor god uhyret havde været imod hende; ja det forekom hende undertiden, som hun ligefrem længtes efter at se det igen.

Da tre dage var forløbet, drømte hun om natten, at hun var tilbage på slottet, at hun gik i haven, og der så uhyret ligge udstrakt i græsset, og nær ved at dø. Hun vågnede ved denne drøm ganske bevæget og i tårer.

"Jeg er dog ret utaknemmelig, som kan gøre det stakkels dyr, der ikke har vist mig andet end godhed og kærlighed, så megen sorg. Hvad kan det gøre ved, at det er grimt? – Det er dog et godt dyr, og det er mere værd end alt andet. Jeg kan ikke bære over mit hjerte at gøre det ulykkeligt, og jeg vil skynde mig bort herfra, for at se om jeg endnu kan trøste mit stakkels uhyre."

Hun stod op, lagde sin ring på bordet, og gik igen til sengs. Da hun om morgenen vågnede, blev hun glad ved at finde sig i sit værelse på slottet. Hun klædte sig på, og ventede hele dagen med utålmodighed på, at klokken skulle blive ni.

Endelig kom tiden; klokken slog, men der kom intet uhyre. Da blev Skønheden bange for, at det var alvor med hendes drøm, og at hun måske virkelig havde været årsag til dyrets død. Hun ilede ud, løb alle værelserne igennem på slottet, og råbte så højt, hun kunne, men ingen svarede. Endelig huskede hun på, hvad hun havde drømt, og skyndte sig ned i haven til kanalen, hvor hun i drømme havde set uhyret ligge.

Der fandt hun det virkelig også, udstrakt i græsset, og uden tegn til liv. Hun kastede sig over det, uden nu at føle afsky for dets grimme skikkelse, og da hun kunne mærke, at hjertet endnu slog, skyndte hun sig til kanalen, hentede vand i en vandkande, og kastede det over uhyrets hoved. Lidt efter åbnede det øjnene, og sagde med en mat stemme:

"De har glemt Deres løfte – af sorg over, at jeg troede, De aldrig ville komme igen, besluttede jeg at sulte mig ihjel – jeg vil nu i det mindste dø tilfreds, siden jeg endnu en gang har set Dem."

"Nej, mit kære Uhyre," svarede Skønheden, "De skal ikke dø; fra dette øjeblik tilhører jeg Dem, og jeg sværger Dem, at jeg

aldrig mere skal forlade Dem. Den smerte, jeg har følt ved tanken, at jeg skulle miste Dem, har lært mig, at De har vundet mit hjerte."

Næppe havde Skønheden sagt disse ord, før hun så slottet glimrende oplyst; der hørtes musik og glædesskud, og alting bebudede en fest. Men kun et øjeblik betragtede hun dette, og da hun vendte sig om for at se til uhyret – var det forsvundet, og en smuk, ung prins lå for hendes fødder og takkede hende tusinde gange, fordi hun havde løst hans fortryllelse.

Hendes overraskelse var lige så stor som hendes forundring. Dog kunne hun ikke holde sig fra at spørge, hvor uhyret, som havde ligget der for et øjeblik siden, var blevet af?

"De ser det her for Deres fødder," sagde prinsen. "En ond fe havde fordømt mig til at beholde denne skikkelse, indtil en smuk pige frivilligt havde samtykket i at blive min kone; og så længe måtte jeg heller ikke have mere end jævn menneskeforstand. Jeg har ingen anden fundet end Dem, som under sådanne omstændigheder kunne fatte godhed for mig. At jeg nu kan tilbyde Dem den lod at blive fyrstinde, er kun en ringe gengæld for det, jeg skylder Dem."

Skønheden rakte prinsen rødmende sin hånd, for at han skulle rejse sig, og arm i arm gik de op på slottet; men det var umuligt at sige, hvor glad hun blev, da hun i den store sal fandt sin fader og hele familien, tillige med den smukke dame, som hun havde set i drømme.

"Ja!" sagde denne dame, der var en mægtig fe, til Skønheden, "du modtager nu lønnen for dit gode hjerte, og fordi du har vist, at du kunne overvinde dig selv, og foretrække dyd og godhed for skønhed og klogskab. Du har fortjent at finde alle disse

egenskaber forenede i én person; og jeg håber, du engang som fyrstinde ikke vil aflægge de egenskaber, som har hævet dig til en trone."

Derpå vendte feen sig til søstrene, og sagde: "Jer kender jeg nu også, I skal heller ikke savne den fortjente løn. Til straf for jeres ondskab og misundelse vil jeg forvandle jer til to billedstøtter ved indgangen til jeres søsters slot; men I skal beholde sanser og bevidsthed, og dagligt være vidne til hendes lykke."

Da bad Skønheden med tårer i øjnene, at feen dog ikke ville være så hård, men tilgive søstrene, ligesom hun selv med glæde ville gøre det.

Men feen svarede: "Mit ord kan jeg ikke kalde tilbage; men jeg vil lægge et formildende vilkår til min dom. I det øjeblik" – sagde hun til søstrene – "da I virkelig føler og angrer jeres brøde, vil det iskolde marmor om jeres hjerter smelte, og I vil få liv og bevægelse tilbage. Men jeg frygter, I vil længe forblive statuer. Stolthed og misundelse er fejl, man ikke så let aflægger."

Den nysgerrige kone

En konge havde forvildet sig på jagten, og da han kom dybere ind i skoven, hørte han folk tale, og nærmede sig til stedet, hvorfra lyden kom. Bag nogle buske så han da en mand og en kone, der var i færd med at hugge grenebrænde.

Konen sagde til manden: "Hør, mand! Det må man sige, at Eva var dog ret en lækkermund, der ikke kunne bare sig for at spise æblet af det forbudte træ, skønt hun kunne spise af alle de andre herlige frugter i Paradis. Havde hun været lydig imod Vorherre, så havde vi nu ikke haft nødig at slide og slæbe her hver eneste dag, for at tjene vort brød."

"Ja, ved du hvad, kone!" svarede manden, "var Eva en lækkermund, så var Adam ret en stakkels tosse, at han straks ville gøre, hvad hun sagde til ham. Havde jeg været i hans sted, og du ville have fået mig til at spise af disse æbler, så havde jeg givet dig en god ørefigen, og aldrig villet høre på din snak."

Kongen trådte nu nærmere hen, og sagde:

"Goddag, godtfolk! Jeg ser, I har det surt nok her i skoven."

"Ja herre!" sagde manden, som ikke vidste af, at det var kongen, "vi må slæbe som heste fra morgen til aften, og endda kan vi næppe tjene til det tørre brød!"

"I stakler!" sagde kongen, "vil I følge med mig ind til staden, så vil jeg føde jer, uden at I skal behøve at arbejde det mindste."

"Ja tusind tak, nådige herre!" svarede konen, "det måtte jo være en tosse, der ikke ville tage imod sådan et tilbud!"

I det samme kom kongens følge ilende til, og folkene blev nu lige så forskrækkede som forundrede over denne tildragelse; men kongen lod dem virkelig sætte på en vogn og køre ind på

slottet; lod dem give nye klæder, to tjenere til opvartning, en af sine egne vogne at køre i, og seks retter mad på bordet hver middag.

Da en måned var gået, gav man dem tolv retter mad; men midt på bordet blev der sat et stort sølvfad med låg over. Konen, der var nysgerrig, ville straks åbne fadet; men en af kongens hofbetjente, som var til stede, sagde hende, at kongen havde forbudt dem at røre det, og han ville slet ikke have, at de måtte se, hvad der var i fadet.

Da tjenerne var gået ud, mærkede manden, at hans kone ikke spiste, og at hun så ganske misfornøjet ud. Han spurgte hende, hvad der fejlede hende, og hun svarede:

"Jeg bryder mig slet ikke om al denne mad; hvad kan alle disse retter nytte mig, når jeg ikke må få det, der er i det tillukkede fad? Det er det eneste, som rigtigt ville smage mig!"

"Du er gal, kone!" sagde manden, "har du ikke hørt, at kongen udtrykkelig har forbudt det?"

"Kongen er meget urimelig!" svarede konen; "hvis han ikke ville have, at vi måtte se hvad der er i fadet, hvorfor har han da ladet det sætte på bordet?"

I det samme gav hun sig til at græde ganske højt og sagde, at hun var ked af sit liv, og ville gøre ende på sine dage, hvis hun aldrig måtte få at se, hvad der var i fadet. Manden, som holdt meget af sin kone, kunne ikke tåle at se hendes bedrøvelse, og sagde, at hvis hun da endelig ville have det, så ville han tage låget af. Det gjorde han også; men i samme øjeblik sprang der en mus ud af fadet og løb ned på gulvet. Manden og konen løb efter den for at fange den, men den skjulte sig i et hul, og nu trådte kongen ind i salen, og spurgte straks:

"Hvor er musen, der var i fadet?"

"Ak, Deres Majestæt!" svarede manden, "min kone græd og plagede mig for at se hvad der var i fadet; imod min vilje måtte jeg åbne det, og da løb musen ud."

"Men," sagde kongen, "var det ikke dig, der i skoven forsikrede, at hvis du havde været i Adams sted, skulle du nok have lært Eva, ikke at spise af den forbudne frugt? – Det skulle du ikke så hastigt have glemt! – Og du!" sagde kongen, idet han vendte sig til konen, "du som skændte så meget på Eva – du ville ikke nøjes med alle disse retter, men endelig have musen, der var i det lukkede fad! – Gå I nu begge to tilbage i jeres skov; hug brænde som før, og skæld ikke mere ud på hverken Adam eller Eva!"

Prinsesse Rosette

Der var engang en konge og en dronning, som havde to smukke sønner. De voksede i dagetal og var forældrenes glæde. Hver gang dronningen fik et barn, indbød hun alle feer til sit slot, for at erfare af dem, hvad skæbne barnet ville få. Således gik det også, da hun nogle år derefter fik en nydelig lille pige. Feerne blev alle herligt beværtet, og da de ville gå, sagde dronningen til dem: "Glem ikke jeres gode skik, men sig mig nu, hvad skal der møde Rosette i hendes liv?"

Feerne svarede, at de havde glemt deres spåbog hjemme, men de ville komme en anden gang for at sige hende det.

"Ak!" sagde dronningen, "det betyder ikke noget godt; I vil ikke bedrøve mig ved en slem spådom, men jeg beder jer, sig mig kun alt og skjul intet."

De undskyldte sig længe; men dronningen blev ved at bede, indtil den fornemste af dem endelig sagde:

"Vi frygter for, at Rosette vil bringe sine brødre stor ulykke, og de vil komme i livsfare for hendes skyld. Det gør os ondt, at vi ikke kan sige noget mere eller noget bedre om denne smukke lille pige."

Derefter forsvandt de, og dronningen var meget bedrøvet. Kongen lagde mærke til det, og spurgte hende om årsagen. Hun svarede, at hun var kommet for nær til ilden, og havde brændt al den hør, der var på hendes rokkehoved.

"Ikke andet end det?" sagde kongen. Han gik ind på sit loftskammer, og bragte hende derpå så megen hør, at hun kunne spinde af det i ti år.

Dronningen blev ved at være bedrøvet; og kongen spurgte igen, hvorfor? Hun sagde, at hun havde gået nær ved åbredden, og tabt sin grønne silketøffel i vandet.

"Er det ikke andet?" sagde kongen. Han sendte straks bud til alle skomagere i sit kongerige, og bragte hende ti tusinde grønne silketøfler. –

Hun blev endnu ved at være bedrøvet; han spurgte, hvad der fattedes hende? Hun svarede, at hun en dag havde følt så stærk en sult, at hun endog havde sunket sin trolovelsesring, som hun havde taget af fingeren.

Nu mærkede da kongen, at hun talte usandhed, og han sagde til hende:

"Hør, min kære kone, du lyver! Se, her er din ring, som jeg har gemt i min pung."

Dronningen blev ret skamfuld over at se sig grebet i usandhed, (for det er den styggeste ting i verden) og da hun mærkede, at kongen var vred over det, åbenbarede hun ham endelig den sørgelige efterretning, som feerne havde givet hende.

Kongen blev nu også meget bedrøvet, og sagde:

"Jeg ved ikke andet råd for at frelse vore to sønner, end at vi dræber den lille, medens hun endnu er i svøbet."

Men dronningen råbte, at hellere ville hun selv dø; han måtte finde på et andet middel.

Der blev fortalt kongen og dronningen, at i en stor skov, ikke langt fra byen, levede en gammel eneboer i en hul træstamme, og ham spurgte alle folk om råd.

Dronningen stod en morgen tidligt op, satte sig på sit lille hvide muldyr, med guldbidsel og guldbroderet saddel-dækken,

og red bort, fulgt af to af hendes jomfruer på smukke lysebrune heste. Da de kom til skoven, steg dronningen og jomfruerne af hestene, af ærbødighed for den vise mand, og gik hen til det træ, som han boede i.

Eremitten holdt ikke af at tale med fruentimmer; men da han så det var dronningen, sagde han:

"Velkommen, frue? Hvad vil I mig?"

Hun fortalte ham feernes spådom og bad om råd. Han svarede, at de måtte sætte prinsessen i et tårn, og aldrig lade hende komme ud. Dronningen gav ham en betydelig foræring, og så snart hun kom hjem, fortalte hun kongen det råd, eremitten havde givet.

Da kongen hørte dette, lod han straks bygge et højt tårn, som hans datter blev sat i; men for at hun ikke skulle kede sig alt for meget, gik kongen, dronningen og begge deres sønner hver dag hen for at besøge hende.

Den ældste kaldtes den store prins, og den yngste den lille prins. Begge holdt de hjerteligt af deres søster; for hun var den dejligste og yndigste pige, man nogensinde havde set.

Da hun var femten år gammel, sagde den store prins til kongen:

"Min fader! Nu er min søster en voksen pige; skulle vi ikke snart gifte hende bort?"

Den lille prins sagde det samme til dronningen; men deres majestæter slog det hen i spøg, og gav dem intet svar.

Endelig blev kongen og dronningen meget syge, og døde så godt som på én dag. Der blev da en sorg over det hele land! Man ringede med alle kirkeklokker; alle folk klædte sig i sort, og Rosette var ganske utrøstelig over sine gode forældres død.

Da nu kongen og dronningen var begravet, førte rigets hertuger og grever den store prins op på tronen. De gav ham en krone på af guld og diamanter, og en prægtig blå fløjlskappe, udsyet med sole og stjerner af guld. Derpå råbte hele hoffet tre gange: "Kongen leve!" og der blev stor glæde over det hele land; alle folk tænkte ikke på andet end at more og fornøje sig.

Kongen sagde da til sin broder: "Nu er vi herrer; nu vil vi tage vor søster ud af tårnet, hvor hun så længe har måttet kede sig."

De behøvede blot at gå igennem haven for at komme derhen. Rosette sad just og broderede på en fløjlskjole; men da hun så sine brødre, rejste hun sig, tog kongen ved hånden, og sagde:

"God morgen, sire! Nu er De jo min konge, og jeg er Deres ydmyge tjenerinde. Jeg beder Dem da, at De vil tage mig ud af dette tårn, hvor jeg keder mig forskrækkeligt."

Hun var ganske bevæget ved det, og gav sig ordentlig til at græde.

Men kongen sagde til hende: "Du skal ikke græde, Rosette! Jeg er just kommet for at tage dig ud af tårnet, og føre dig op på mit slot."

Den lille prins havde lommen fuld af sukkergodt; han bød prinsessen en hel håndfuld, og sagde:

"Vær du kun fornøjet, lille Rosette! Nu kommer du ud af tårnet, og så sørger kongen nok for, at du bliver gift, og får dit eget slot."

Rosette blev ganske forundret, da hun kom ud i haven. Hun gik, hun standsede, hun plukkede blomster og frugter; hun kunne ikke se sig mæt på alle de smukke ting. Hendes lille hund, der var grøn som en papegøje og havde kun ét øre, dansede foran hende og gjorde tusinde krumspring af glæde.

Fra haven løb den ind i en lille skov, og prinsessen fulgte efter den. Der så hun atter noget nyt, og blev endnu mere forundret. Det var en stor påfugl, der bredte sin hale ud, og var så smuk, at hun ikke kunne vende sine øjne fra den.

Kongen og prinsen kom til, og spurgte, hvad der morede hende så meget? Hun viste dem påfuglen, og spurgte, hvad det var? De svarede, det var en fugl, som man undertiden slagtede og spiste.

"Hvad!" sagde hun, "hvor er det muligt, at nogen tør vove at dræbe så smuk en fugl, og at spise den? Jeg siger jer, jeg vil aldrig gifte mig uden med påfuglenes konge, og når jeg bliver dronning, skal jeg nok sørge for, at aldrig én mere bliver spist."

Man kan ikke forestille sig kongens forundring.

"Men, min søster," sagde han, "hvor mener du, at vi skulle finde påfuglenes konge?"

"Hvor I selv vil," svarede hun; "men jeg gifter mig ikke med andre end med ham."

Da hun havde taget denne beslutning, førte begge brødrene hende op på slottet, hvor de måtte lade påfuglen bringe ind i hendes værelse, for den kunne hun slet ikke rive sig løs fra.

Alle hoffets damer, der ikke før havde set Rosette, løb hen for at byde hende velkommen. De bragte hende guldbroderede klæder, dejlige bånd, smykker, perler og diamanter; hun takkede dem så venligt, at alle blev henrykte over hendes ynde og mildhed; men af alt, hvad man bragte hende, var der intet, der glædede og behagede hende så meget som hendes påfugl.

Kongen lod imidlertid en maler komme, da han ønskede at få prinsessens billede; og da dette var færdigt, sagde han til sin søster:

"Siden du endelig ikke vil giftes med nogen anden end påfuglenes konge, så må jeg rejse verden rundt med min broder for at opsøge ham. Sørg du for vort kongerige, indtil vi kommer tilbage."

Prinsessen takkede dem for deres kærlighed; hun lovede, at hun skulle nok styre riget godt, og sagde, at medens de var borte, ville hun more sig med sine dukker, med at betragte den smukke påfugl, og med at lade sin lille grønne hund danse. Alle tre græd, da de sagde hinanden farvel.

Over alt, hvor prinserne kom frem, spurgte de:

"Er der ingen, som kender påfuglenes konge?"

Alle folk så forundrede på dem, og svarede Nej.

De rejste da videre og videre, og kom endelig så langt ud i verden, at aldrig nogen før havde været så langt borte. Det var til oldenborrernes rige, de kom. Der var en så forfærdelig surren, at kongen nær var vendt om, af frygt for at blive døv. Imidlertid spurgte han den oldenborre, der så ham fornuftigst ud, om han ikke vidste, hvor han skulle finde påfuglenes konge?

"Jo, nådige herre!" svarede oldenborren, "det kan jeg rigtig nok sige Dem, men hans rige er tredive tusinde mile herfra; De har rejst en betydelig omvej, hvis De vil derhen."

"Ved I da, hvor jeg kommer fra?" spurgte kongen.

"Jo," svarede oldenborren, "vi tilbringer hvert år nogle måneder i Deres Majestæts haver."

Kongen og prinsen takkede oldenborren meget, og indbød ham til at spise til middag med dem. Efter taflet viste han dem derpå landets vigtigste mærkværdigheder, sagde dem vejen til påfuglelandet, og derhen kom de endelig efter en lang rejse.

I dette land var alle træer fulde af påfugle; og man hørte en gennemtrængende skrigen fra hver gren og hver busk. Kongen sagde til sin broder:

"Nej, her kan mine øren endnu mindre holde det ud end hos oldenborrerne; og hvis nu påfuglekongen selv er en påfugl, hvor kan vor søster da gifte sig med ham?"

"Ja, det er et ulyksaligt indfald, Rosette har fået," svarede prinsen; "Gud må vide, hvordan hun kunne gætte, at der var en påfuglekonge til i verden."

Men da de kom til landets hovedstad, så de, at den var fuld af mandfolk og fruentimmer, der alle havde klæder af påfuglefjer. De mødte kongen, der var ude at køre; det var en meget smuk ung mand med lange lysebrune lokker; på hovedet havde han en krone af påfuglefjer; han sad i en forgyldt vogn, der blev trukket af tolv påfugle, som han selv kørte.

Kongen og prinsen blev ganske indtaget af hans skønhed, og fandt nu, at deres søsters indfald ikke havde været så ufornuftigt.

Da kongen så dem, bemærkede han straks, at de var fra et fremmed land, og han standsede sin vogn for at tale med dem. Kongen og prinsen hilste ham med anstand, og sagde:

"Vi har rejst en meget lang vej, for at vise Deres Majestæt dette billede."

De trak nu Rosettes portræt frem af deres vadsæk, og da påfuglenes konge opmærksomt havde betragtet det, sagde han:

"Jeg kan ikke tro, at der er så dejlig en pige til i verden."

"Hun er endnu langt, langt smukkere!" sagde kongen.

"Nej, det er umuligt; I vil bilde mig noget ind!" gentog påfuglekongen.

Da sagde prinsen: "Jeg er en kongesøn; min broder, som der står, er konge så vel som De. Vi kommer ikke for at bilde Dem noget ind; men for at spørge, om De har lyst til at ægte vor søster, prinsesse Rosette, hvis billede I her ser. Hun er lige så fornuftig som hun er smuk, og vi vil give hende en skæppe guldpenge i medgift."

"Ja," svarede kongen, "alt dette er meget godt. Jeg ville med fornøjelse ægte hende; men hvem indestår mig for, at I siger sandhed? – I må derfor finde jer i at blive her tilbage i fangenskab, indtil jeres søster kommer. Er hun da ikke så smuk som hendes billede, sender jeg både hende og jer med skam tilbage."

Prinserne havde intet imod dette; de vidste, at Rosette var skønnere end hendes billede.

Påfuglekongen holdt vel sine fornemme gæster fanget; men lod dem beværte på det bedste. Han besøgte dem også dagligt, og på sit slot havde han Rosettes billede, som han hver dag flere gange betragtede, og til sidst ganske forelskede sig i.

Kongen og hans broder skrev nu til deres søster, at hun måtte skynde sig at rejse dertil, da påfuglekongen ventede hende; og Rosette blev ganske henrykt af glæde, da hun modtog dette brev. Hun fortalte alle folk, at påfuglekongen nu var fundet, og at hun skulle giftes med ham. Der blev tændt glædesild, skudt med kanoner, og anrettet store gæstebud. Derpå udnævnte prinsessen de viseste mænd i landet til at styre riget, og forærede alle sine dukker til sine gode veninder. Hun pålagde dem at sørge for hendes påfugl, og hun tog ikke andre med på rejsen end sin amme, dennes datter, og sin lille grønne hund. Med disse tre satte hun sig i en båd. En skæppe guldpenge

havde hun med, og klæder til ti år og til at skifte to gange om dagen.

Rosette var så glad, at hun ikke gjorde andet end le og synge i båden.

Efter nogen tid spurgte ammen bådsmanden: "Er vi snart i påfuglenes rige?"

Han svarede: "Endnu ikke."

Hen imod aften spurgte hun ham anden gang: "Er vi der snart?"

Han svarede: "Ja, det kan vare en stund endnu."

Og da hun havde hørt dette, satte hun sig hen hos ham i den anden ende af båden, og sagde til ham: "Hvis du vil, kan du blive rig for hele din levetid."

"Det vil jeg grumme gerne," svarede han.

"Nu vel," sagde hun, "i nat, når prinsessen sover, må du hjælpe mig at kaste hende i vandet. Når hun er druknet, giver jeg min datter hendes smukke klæder på, og bringer hende til påfuglekongen, som da gifter sig med hende; og til belønning giver vi dig den hele skæppe guld, som er i båden."

Bådsmanden blev ganske forskrækket, og ville ikke samtykke i at drukne den smukke prinsesse; men ammen tog en flaske vin og fik ham til at drikke så længe, indtil han sov ind.

Natten kom, og Rosette sov godt, men den slemme amme sov ikke; hun kaldte på sin datter, og gik med hende hen til prinsessen, der slumrede sødt i sin fjerseng, med silketæpper over sig, og den lille hund lå ved hendes fødder. De løftede nu hele sengen op og kastede den ud i vandet; og både prinsessen og hunden sov så fast, at de ikke vågnede ved det. Men nu var det så heldigt, at sengedynerne var fyldt med dun af fuglen

Phønix, som er overmåde sjældne, og som har den egenskab, at de aldrig synker i vand.

Prinsessen svømmede da frem i sin seng, som om det havde været en båd. Men skummet af bølgerne stænkede hende i ansigtet; hun følte det i søvne, og vendte sig fra den ene side til den anden. Ved hendes urolighed vågnede hunden, og da den lugtede fiskene så nær ved, gav den sig til at gø af alle kræfter. Alle fiskene blev forundrede ved denne usædvanlige lyd; de samledes om prinsessens seng, og der blev så stærk trængsel, at den ligesom blev drevet frem ved fiskenes bevægelser.

Den lille hund blev ved at bjæffe, og den ugudelige amme hørte det langt borte i båden.

"Lad os skynde os i land," sagde hun, "at det tossede lille dyr ikke skal røbe os."

Påfuglekongen havde sendt mange kareter ned til strandbredden, forspændte med alle slags dyr. Den vogn, Rosette skulle køre i, blev trukket af seks blå aber, der sprang og dansede og gjorde mange kunster. Alle dyrene havde prægtige fløjlsdækkener med guldfrynser om, og tresindstyve unge piger ventede for at modtage prinsessen med kostbare foræringer.

Imidlertid havde ammen pyntet sin datter med prinsessens klæder og diamanter; men hun var alligevel grim som en natugle. Hun surmulede altid, stammede i sin tale, og gik så klodset som en skildpadde. Alle folk blev forbavset over hendes hæslighed.

Påfuglene, der sad i træerne, havde befaling til at råbe: "Leve den skønne prinsesse Rosette!" Men da de så hende, råbte de: "Fy, hvor hun er grim!"

Da kongen hørte, at prinsessen var ankommet, gik han ud for at møde hende. Alle hans hofmænd og alle hans påfugle fulgte efter ham, og foran toget blev prinsessens billede båret på en lang stang, for at alle skulle se det. Kongen var fuld af længsel efter sin dejlige brud. Men hvordan blev han til mode, da han så hende! Han var nær ved at falde død om på stedet; han sønderrev sine klæder af vrede, ytrede den største afsky, og ville ikke komme hende nær.

Han foresatte sig straks at hævne sig på Rosettes brødre, og befalede tillige, at bådsmanden og ammen skulle kastes i fængsel.

Kongen og prinsen, der havde hørt, at deres søster var kommet, pyntede sig imidlertid med deres bedste klæder, og glædede sig allerede til brylluppet; men just som de var i færd med dette, kom fangevogteren med nogle soldater, og trak afsted med dem, ned i en mørk hule, der var fuld af vand, slanger og firben. ingen af dem kunne begribe, hvad der var årsag til en sådan behandling. De havde ingen anelse om, hvorledes det var gået den stakkels Rosette.

Efter tre dages forløb talte påfuglekongen til dem gennem et hul højt oppe i hulen. Han gjorde dem mange bebrejdelser, og truede med, at han ville lade dem halshugge, fordi de havde bedraget ham. De bevidnede højt og dyrt, at de havde sagt sandhed, og at deres søster var dejlig som dagen. Det blev påfuglekongen endnu mere opbragt over; men da de bad ham bønligt om at opsætte deres død i syv dage, for at de kunne bevise deres uskyldighed, tilstod han dem endelig dette, og gik hjem til sit slot for at betragte Rosettes billede og græmme sig i ensomhed.

Nu må vi høre, hvordan det gik den stakkels prinsesse. Så snart det blev morgen, slog hun sine øjne op, og vidste ikke, hvad hun skulle tænke ved at se sig svømme i sin seng midt på havet. Snart blev hun betaget af angst og fortvivlelse, og hun græd så bitterligt, at endog fiskene blev rørte ved det.

"Det må være påfuglekongen," sagde hun ved sig selv, "der har ladet mig kaste i vandet, fordi han har betænkt sig, og ikke vil giftes med mig."

I tre dage svømmede hun således rundt på havet, og var nær ved at dø af sult og kulde. Havde den lille grønne hund ikke varmet hendes hjerte, var hun sikkert også frosset ihjel. Til alt held drev hun hen til en klippe, hvor hun fandt nogle østers, og ved dem opholdt hun sit liv. Hunden syntes ikke meget om denne ret; men af bare sult måtte den tage til takke med det.

Det lille dyr bjæffede troligt hele natten igennem, når den mærkede en rovfisk i nærheden; og tredje dags aften drev sengen endelig hen imod strandbredden.

På kysten boede en gammel fisker i en ussel hytte. Han stod om aftenen i sin dør, og blev forundret ved at høre en hund gø ude på vandet. Idet han gik ned til stranden for at se, hvad det var, så han sengen, der vuggedes på bølgerne. Prinsessen rakte sine foldede hænder ud imod ham, og råbte: "Gode gamle! For Guds skyld, frels mig! Jeg er døden nær!" Den gamle skyndte sig til sin båd, skød den ud i vandet, og det lykkedes ham med en bådshage at hale sengen hen mod strandbredden.

Både Rosette og hunden var ganske matte af hunger, så det kostede dem stor møje at komme i land. Prinsessen svøbte sig da i sit sengetæppe, og gik på sine bare fødder til fiskerens hytte. Den gode gamle tændte en stærk ild af tørre kviste, for at

hun kunne opvarme sig; derpå tog han sin afdøde kones klæder og sko frem, som han lånte Rosette. Skønt hun nu var i bondeklæder, var hun dog så dejlig, at selv den gamle fisker fandt, han aldrig havde set en sådan skønhed.

Prinsessen fortalte ham sin historie, men da hun kom til enden, og hørte af fiskeren, at det var påfuglenes land, hun var kommet til, brast hun i gråd.

Den gamle tilbød, at han ville gå til kongen og bede ham, kun en eneste gang at se prinsessen; for da, mente fiskeren, ville han nok betænke sig.

"Ak nej," svarede Rosette, "det vil ikke hjælpe til noget. Lad mig hellere blive her i din hytte!"

"Ja," sagde fiskeren, "jeg vil gerne beholde dig her; men jeg har kun ringe føde at byde."

"Det betyder intet," sagde Rosette, "giv mig blot en lille kurv, den binder jeg om halsen på min hund, så vil han snart bringe mig noget at spise."

Fiskeren gav hende en kurv; hun hang den om hundens hals og sagde:

"Gå til den bedste gryde i byen, og bring mig hvad du finder i den."

Hunden løb til staden og tænkte: "Den bedste gryde må vel stå i kongens køkken." Der gik han da ind, tog låget af gryden, og løb bort med alt, hvad han fandt i den.

Da han var kommet hjem, sagde Rosette:

"Nu må du gå tilbage igen, og hente mig fint brød, kage og den bedste frugt, som er at få."

Den lille hund skyndte sig tilbage til kongens spisekammer og kælder; der fik den sig en flaske muscatvin, æbler og

vindruer og dejlige kager i kurven. Hunden var så belæsset, at han næppe kunne slæbe det ud til fiskerhytten.

Da nu kongen ville spise, var der ingenting i hans gryde; og da køkkenskriveren gik i spisekammeret, for at udlevere æblerne og vindruerne til taflet, var de borte. Kokken og taffeldækkeren blev ganske forbavsede, og kongen blev yderst opbragt, da han erfarede det.

"Siden jeg ingen middagsmad får," sagde han endelig, "så vil jeg i aften spise så meget mere; sæt mig en god steg på spiddet, og lad den blive rigtig mør."

Men om aftenen gik det ligesom om middagen. Prinsessen sagde til sin hund: "Bring mig den bedste steg, du kan finde i byen." Hunden løb igen til kongens køkken, listede sig sagte ind, og da kokken et øjeblik vendte sig bort, tog hunden meget behændigt stegen af og løb sin vej med den.

Kongen længtes efter mad, og ville spise tidligt til aften; og nu var der ingenting på skorstenen. Det blev han endnu langt mere vred over en før, men det hjalp ikke, han måtte gå sulten til sengs.

Næste dag sagde hofmarskallen: "Det går aldrig rigtigt til med kongens mad. Jeg må passe på, hvem tyven er; for det er dog at stjæle for groft i køkkenet!"

Han skjulte sig da i en krog i køkkenet, og vendte ikke øjnene fra gryden. Da så han hen imod middag en lille grøn hund med ét øre komme listende ind; den tog låget af gryden, fyldte sin kurv, og skyndte sig ud af slottet. Hofmarskallen løb alt hvad han kunne bag efter, lige til hytten, hvor han så en gammel mand og en ung bondepige sætte sig til bords for at spise kongens mad.

Nu ilede han tilbage og fortalte det alt sammen til kongen, der blev ikke så lidt forundret. Han befalede, at man straks skulle gribe den gamle, bondepigen og hunden, og kaste dem alle i fængsel.

"De kan få deres straf," sagde han, "sammen med prinsesse Rosettes brødre; i morgen er den syvende dag forbi."

Derpå gik han ind i retssalen, og lod fiskeren komme frem, for at forhøre ham. Den gamle mand kastede sig for kongens fødder, og fortalte, at hunden tilhørte en ulykkelig prinsesse, som han havde trukket op af vandet, og som kaldte sig Rosette.

Nu blev kongen endnu mere forbavset, lod hende hente, og kendte hende på øjeblikket; men fandt, at hun var endnu langt smukkere end hendes billede. Skønt han var temmelig mat, da han i fire og tyve timer ikke havde spist, blev han dog så henrykt, at han gjorde et højt spring af glæde, løb derpå hen og omfavnede prinsessen, løste hendes lænker, og bad hende tusinde gange om forladelse.

På samme tid blev der sendt bud efter Rosettes brødre. De tænkte først, at de skulle dø; men blev meget glade, da de hørte, at alting var gået så godt.

Nu kaldte kongen på en skarpretter, og befalede ham at halshugge ammen og hendes datter; men prinsessen bad så indstændigt om nåde for dem, at kongen skænkede dem livet, imod at de gav prinsessen hendes kostbare klæder og hendes skæppe guld tilbage.

Den gode gamle fisker fik en stor belønning og et pænt hus at bo i, i stedet for sin dårlige hytte.

Påfuglekongen holdt sit bryllup med Rosette; og der var dans og lystighed i over fjorten dage. Alle var muntre og fornøjede,

og den lille grønne hund fik hver dag kramsfugleben og agerhønsevinger at spise.

Skøn Guldhår

Der var engang en kongedatter, som var den dejligste pige i verden. Hendes hår var skinnende lysegult, og så langt, at det nåede til hendes fødder; derfor kaldte man hende Skøn Guldhår. Håret hang ned på skuldrene i dejlige tykke lokker; hun bar altid en rosenkrans på hovedet, og hendes kjole var lyserød.

I nabolandet var der en ung smuk konge, som ikke var gift. Da han hørte alt det, man fortalte om den dejlige prinsesse, blev han ganske indtaget af hende, skønt han aldrig havde set hende, og ønskede at få hende til sin dronning. Han sendte derfor en af de fornemste mænd i riget med stort følge hen, for i hans navn at frie til hende. Kongen var så vis på hendes samtykke, at han lod sy prægtige klæder til sit bryllup, og alting indrettes på det herligste i slottet.

Men da sendebuddet kom til prinsessen for at melde hende sit ærinde, holdt han en meget lang tale, og nævnede deri tredive gange kongens fire og tyve navne og alle hans forfædres, og opregnede alle hans titler. Prinsessen blev så træt af det, at hun var nær ved at falde i søvn; og hvad enten hun var blevet bange for at komme til et hof, hvor folk holdt så lange taler, eller hun havde andet i sit hoved, så svarede hun ganske høfligt, "at han kunne takke kongen for hans tilbud; men hun havde ikke i sinde at gifte sig." Dermed måtte gesandten rejse hjem, og bringe alle de kostbare foræringer tilbage, som han havde haft med sig til prinsessen.

Da han nu kom til hoffet, og ikke havde Skøn Guldhår med sig, blev kongen så fortrydelig, at han græd som et barn, og

ingen kunne trøste ham. Til sidst blev han syg af lutter ærgrelse.

Ved kongens hof var der en ung mand, som var det smukkeste og mest velskabte menneske i det hele land. Han var mild og forstandig, og havde fået navnet *Alfryd*, fordi han var alle til glæde ved sin venlighed, sin belevne og kloge adfærd. Kun en del misundelige hoffolk ærgrede sig over, at også kongen syntes særdeles vel om ham.

Alfryd tog megen del i kongens sygdom, og sagde engang, da der blev talt om det uheldige frieri, "at kongens sendebud havde gjort sine sager slet; og at hvis man havde sendt ham til Skøn Guldhår, skulle han nok have fået et bedre svar af hende."

Straks bragte man disse ord for kongen, med det tillæg (for en sladrehank lyver som oftest), at Alfryd havde pralet med, at hvis han havde bejlet til prinsessen i sit eget navn, så havde hun nok givet ham Ja.

"Ja, tænk engang, herre!" sagde en anden, der var endnu mere ondskabsfuld, "Alfryd bilder sig ind, at han er meget smukkere end I, nådigste herre, og at prinsessen straks ville være blevet forelsket i ham."

Dette blev kongen så fortørnet over, at han befalede, Alfryd skulle kastes i et mørkt tårn og dø af sult. Vagten trak afsted med den stakkels unge mand, som allerede rent havde glemt hvad han havde sagt. Han blev ført til tårnet, og der ville han snart være død, hvis han ikke næste morgen havde opdaget et lille lufthul højt oppe i væggen, hvorigennem solen just skinnede lige ind til ham; han krøb op for at kigge ud, og så et højt figentræ, fuldt af modne frugter tæt op til muren. Alfryd kunne netop få sin hånd ud igennem hullet, og på den måde

plukkede han sig nogle figner, som han stillede både sin hunger og sin tørst med.

Men snart kunne han ikke nå flere på træet. Efter nogle dage var han ganske afmægtig af sult, og da klagede han sig ganske højt, og sagde:

"Hvad kan da kongen have imod mig, der aldrig har fornærmet ham, men altid har været ham lydig og tro?"

Da hændte det sig just, at kongen var kørt ud for at tage frisk luft. Han kom tæt forbi tårnet, og da han hørte Alfryds røst, faldt det ham pludselig ind, at han ville høre, hvad denne sagde. Hoffolkene søgte at få kongen derfra.

"Deres Majestæt ved jo," sagde den fornemste iblandt dem, "at det er en slet karl, et rigtigt skarn; og desuden er han nu vist allerede død."

Men kongen sagde: "Det er lige meget; jeg vil dog se ham."

Han lod vognen holde, gik ind i tårnet, og blev temmelig forundret ved at finde fangen endnu i live.

Alfryd kastede sig på knæ, kyssede kongens fødder, og spurgte, hvad han så højligt havde fortørnet ham med?

Kongen sagde: "Har du ikke spottet mig og mit sendebud, og sagt, at dig ville Skøn Guldhår nok have svaret Ja?"

Alfryd svarede: "Ja herre, det sidste er sandt; men ikke det første. Jeg ville have fortalt prinsessen så meget godt om Deres Majestæt, at hun nok skulle være fulgt med."

"Nu vel," sagde kongen, "jeg vil endnu engang fri til prinsessen, og sende dig til hende i dette ærinde. Kan du så udføre, hvad du har rost dig af, vil jeg igen skænke dig min nåde."

Kongen førte ham derpå ud af tårnet, og lod ham følge med til slottet. Derved blev hoffolkene, som havde stået uden for tårnet, meget lange i ansigtet, men den fornemste iblandt dem bukkede dybt, og sagde til kongen: "Denne Alfryd er virkelig en fortræffelig ung mand! Deres Majestæt vil have stor nytte og glæde af ham."

Næste dag steg Alfryd til hest og begav sig på rejsen. Kongen tilbød ham et stort følge, men han ville helst rejse ganske alene.

Den følgende morgen, da han havde redet et langt stykke vej, kom han til en spejlklar sø, og ved bredden så han noget glinsende i sandet. Det var en mægtig stor karpe, der havde gjort et spring op over vandet, alt for nær ved land, og som ved den lejlighed var kommet på det tørre, og nu lå og gabede. Alfryd kunne have taget den med, og ladet den stege til sin middagsmad; men han tænkte på, hvordan han selv havde været døden nær; han ynkedes over karpen, og kastede den ud i søen. Karpen blev straks munter igen, svømmede rask omkring, stak hovedet op af vandet og råbte: "Tak, fordi du frelste mig! Det skal jeg betale dig."

Alfryd, der blev lidt forundret ved at træffe på en karpe af så megen artighed og god levemåde, svarede: "Det er godt, min kære fisk! Jeg ser, du har den bedste vilje," og derpå red han videre.

Nogen tid efter så han en ravn, der fløj ængsteligt omkring, fordi den blev forfulgt af en stor ørn. Fuglen skreg så ynkeligt, at det lød, som om den bad om hjælp. Da sagde Alfryd ved sig selv: "Jeg ser ingen grund til, at denne ørn skal æde kragen, hvis jeg kan hindre det," tog så sin bue frem, lagde en pil på det, sigtede og traf ørnen, så den faldt død til jorden. Men ravnen

satte sig i et træ og skreg: "Tak fordi du frelste mig, det skal jeg gengælde dig!"

Alfryd svarede igen: "Det er godt, min kære fugl!" Han sagde ved sig selv: "Det er dog mærkeligt, hvor alle dyr her i landet er høflige og erkendtlige," og red derpå videre afsted.

Mod aften kom han ind i en tyk skov. Midt inde i denne hørte han en ynkelig jamren, og da han red til stedet, var det en ugle, der hylede ganske fortvivlet, fordi den var fanget i et fuglenet. "Dit stakkels dyr!" sagde Alfryd, "du gør jo ikke menneskene nogen fortræd, men gør dem derimod nytte ved at fange mus på agrene; jeg ser ingen grund til, at du skal falde i jægerens snare." Med disse ord trak han sit sværd frem, skar nettet over, og uglen fløj ud. Den satte sig på en gren over hans hoved, og skreg så tydeligt, som den var i stand til: "Tak fordi du frelste mig! Det skal jeg betale dig!"

Men Alfryd tænkte slet ikke på nogen løn for de tjenester, han havde vist disse stakkels dyr.

Han red stadig videre frem, og standsede ikke, før han kom til prinsessens slot. Alting var dér fuldt af guld og diamanter, og Alfryd pyntede sig på det bedste, for ikke at se alt for ringe ud midt i al denne pragt. Han tog en guldbroderet kjole på, og en hat med højrøde og hvide fjer. Over skulderen havde han et silkeskærf, besat med ædelsten. Enhver, der så ham, blev forundret over hans skønhed og elskværdighed. Om det så var soldaterne, der stod på vagt ved slottet, så præsenterede de for ham; og den ene hoffrøken efter den anden løb ind til prinsessen, og fortalte hende om den dejlige unge mand, der var kommet som gesandt fra nabokongen.

"Det klæder ikke godt, at lægge så meget mærke til unge herrer," sagde prinsessen. "Kom hid og krøl mine guldgule hår! Bind mig en ny rosenkrans; hent mig min himmelblå atlaskes kjole med sølvbroderi, mine højhælede sko og min vifte; lad dem feje min sal og børste min trone; der skal ikke siges andet, end at jeg med rette kaldes Skøn Guldhår."

Da prinsessen var påklædt, gik hun igennem sit store spejlgalleri for at se, om der intet manglede i hendes påklædning. Derpå satte hun sig på sin trone af guld, elfenben og ibenholt; og seks unge hoffrøkener, klædt i hvid silke, stod ved hver side af tronen.

Alfryd blev stum af forundring, da han trådte ind i salen og så dette syn. Dog fattede han sig snart igen, og forebragte sit ærinde i en kort, men ypperlig tale.

"Ridder Alfryd!" svarede prinsessen, "alt hvad I der siger, kan være meget godt; men jeg har afgivet det løfte, aldrig at ægte nogen mand, hvis jeg ikke får en ring igen, som jeg tabte for en måneds tid siden i den store sø, da jeg spadserede i min slotshave."

Alfryd blev ganske sørgmodig over dette svar; og da han kom hjem, sagde han til sig selv: "Det kan jeg da let begribe, at prinsessen gav mig dette svar, i stedet for et rent afslag. Hvorledes skulle jeg kunne skaffe hende en ring tilbage, som hun for en måned siden har tabt i vandet?"

Om aftenen, da det var dejligt måneskin, gik han grublende i haven langs med søens bredder og stirrede ned i vandet. Med ét hørte han en stemme som kaldte: "Alfryd! Alfryd!" Det var karpen. Alfryd så sig om; men der var ingen. Da han ville gå videre, kaldte det atter, og ligesom fra søen. Nu så han derud,

og så en stor karpe, der stak hovedet op af vandet; den svømmede nærmere, og spurgte, hvad der fejlede ham? Han fortalte den alt, og karpen sagde: "Du har engang reddet mit liv; og jeg har lovet at gengælde dig det." Straks stak den ned til bunds i dammen, og nogle øjeblikke efter kom den op med ringen. Alfryd var sjæleglad, og næste morgen bragte han prinsessen hendes ring. Skøn Guldhår blev højligt forundret; hun stak ringen på sin finger, og sagde: "De kan udrette mere, end man skulle tro; jeg må derfor bede jer at gøre mig endnu en vigtig tjeneste, ellers kan jeg umuligt ægte Deres herre. I de bjerge, der grænser til dette land, lever der en konge, der også vil giftes med mig. Han hedder *Galifron*, det er et uhyre af en kæmpe, og han er forfærdelig grim. Han spiser mennesker, som om de var smørrebrød, og når han går ud, har han to små kanoner i bæltet, i stedet for pistoler. Jeg har svaret ham Nej, men siden den tid ødelægger han mit land og mine undersåtter. Jeg tør ikke give nogen anden min hånd, før man har bragt mig Galifrons hoved."

Alfryd havde mod i brystet, men ved tanken om et sådant uhyre blev han dog noget betænkelig. Ikke desto mindre svarede han: "Enten opfylder jeg, hvad I forlanger, eller jeg dør som en tapper mand."

Efter nogle dagsrejser nåede han til Galifrons rige; da han havde redet over den første bjergryg, så han en dyb dal, der var fuld af ben og knogler, og han hørte en forfærdelig lyd, som når ti okser brøler på én gang. Det var kæmpen, der sang:

Kød for min tand,
der smage kan;
eller jeg sluger det hele land.

Den frygtelige kæmpe trådte i det samme ud af skoven, og han var endnu større end det højeste træ. Alfryd sang til svar:

Her er en mand,
der vil frelse vort land,
og brække dig ud din hungers tand!

Da Galifron hørte disse ord blev han rasende af vrede. Han løftede sin jernkølle, der var så lang som en ordentlig bådemast, i vejret, og styrtede frem imod Alfryd, som ved siden af ham så ud som den mindste dværg. Den smukke ridder var blevet knust ved første slag, hvis ikke en ravn var fløjet ned, og i samme øjeblik havde hugget kæmpens ene øje ud. Galifron gjorde et højt spring, og brølede så frygteligt, at Alfryd i nogen tid blev ganske døv af lyden; men han udnyttede øjeblikket, sprang frem, og gav kæmpen et dybt sår i siden med sin lanse. Da kom ravnen atter flyvende og huggede det andet øje ud, og nu havde Alfryd overmagten. Han gav kæmpen det ene sår efter det andet, hvorved denne mistede så meget blod, at han til sidst blev afmægtig og styrtede omkuld. Nu dræbte ridderen ham og skar hans store hoved af, som han med opbydelse af alle sine kræfter løftede op på sin hest, så tungt var det. Ravnen skreg i et træ: "Farvel, farvel! Nu har jeg gjort gengæld!" Derpå fløj den bort, og Alfryd red hjem til Skøn Guldhår med Galifrons hoved.

Da han kom til staden, fulgte alle folk efter ham, og råbte: "Leve den tapre ridder, som har dræbt det gruelige uhyre!"

Prinsessen hørte denne støj, og blev bange for at det skulle betyde, Alfryd var dræbt. Men snart trådte han ind i hendes sal med kæmpens hoved, der satte hende i stor skræk, selv om det var dødt.

"De ser, fyrstinde!" sagde Alfryd, "Deres fjende er dræbt, og jeg håber at De nu vil ægte min herre!"

"Ak!" svarede Skøn Guldhår, "jeg har nu kun ét ønske tilbage. Bring mig tryllevandet fra den mørke bjerghule, så vil jeg følge med, hvorhen De vil. Når man stænker dette vand på en tør gren, springer den ud og får blomster og blade; og vasker man sig med det, vil man altid være ung og smuk. Jeg kan umuligt rejse herfra, før jeg har en flaske af dette vand."

Alfryd svarede: "De er så dejlig, prinsesse, at De ikke behøver dette vand. Jeg mærker, De søger kun udflugter, men jeg vil hellere miste livet, end komme alene hjem til min konge."

Han gav sig da på vej, skønt alle folk rådede ham fra det. Da han havde rejst meget langt, så han en mørk klippe, og der steg en røg op af den, der var sort som blæk. Han red nærmere, og så, at grotten var i denne klippe; men den blev bevogtet af to store drager, der udspyede ild gennem øjne og mund. De havde gult skind, grønne kløer, og en lang hale af alle mulige farver.

Alfryd trak sit sværd og ville fare imod dragerne, men han blev indhyllet i røg og ganske bedøvet. Da hørte han en stemme over sit hoved, der råbte: "Alfryd! Alfryd!" Det var uglen, som han havde befriet. "Giv du mig flasken," sagde den, "så vil jeg hente dig tryllevandet." Så snart den havde fået den, fløj den ind i hulen; kort tid efter kom den tilbage med den fulde flaske i sin klo, rakte Alfryd den, og svingede sig bort igen i luften.

Da Skøn Guldhår modtog tryllevandet, sagde hun til Alfryd: "Vil du blive her, så vil jeg gøre dig til konge?"

Alfryd svarede: "Jeg kan ikke; jeg må holde mit ord."

"Så vil jeg da også holde mit," sagde prinsessen, og rejste derpå med ham til hans konge.

Brylluppet blev holdt med stor pragt; kongen var ganske henrykt over Skøn Guldhår, og udtømte sig i lovtaler over sit tro sendebud. Den unge dronning roste ham ikke mindre, og sagde til kongen: "Havde han ikke været, var jeg aldrig kommet her. Han har gjort ganske utrolige ting for at tjene mig; og det er ham, som har skaffet mig skønhedsvandet, hvorved jeg altid vil blive både ung og smuk."

Hoffolkene derimod begyndte igen at misunde Alfryd, og at bagtale ham hos kongen. De sagde, at han ikke bestilte andet end rose sig af sine store fortjenester; at dronningen gjorde langt mere af ham end af kongen; og at Alfryds hensigt var at rejse et oprør, sætte sig selv på tronen, og gifte sig med dronningen.

Skønt nu kongen så vel havde prøvet Alfryds troskab, satte han dog mere lid til disse slette mennesker, og lod sin bedste ven fængsle i et mørkt tårn, hvor han ikke fik andet end vand og brød.

Da Skøn Guldhår hørte dette, kastede hun sig for kongens fødder, græd og bad, og forsikrede at Alfryd var uskyldig. Men nu blev kongen endnu mere forbitret, og truede med straks at lade ham dræbe, hvis hun oftere bad for ham.

Kongen tænkte: "Det er alt for vist, dronningen synes bedre om Alfryd end om mig, fordi han er smukkere," men han besluttede at vaske sig med tryllevandet, og håbede, at det ville hjælpe. Flasken med dette vand havde dronningen sat på kaminen i sit sovekammer; men nu hændte det sig engang, at én af pigerne ville feje en edderkop ned med en kost, og da kom hun til at støde flasken omkuld. Den faldt på gulvet, gik i stykker, og vandet blev spildt. Pigen vidste ikke, hvad hun skulle

gribe til; i kongens værelse havde hun set en ganske lignende flaske med klart vand i, hun løb hurtigt ind, hentede den, og satte den i tryllevandets sted. Men denne flaske indeholdt en stærk gift, som kongen brugte, når han ville dræbe en prins eller en fornem herre. I stedet for at lade dem halshugge, gned man dem i ansigtet med dette vand; de sov da ind, og vågnede aldrig mere.

Efter kongens befaling gik hans kammertjener ind i dronningens værelse for at hente tryllevandet, imens hun var ude. Kongen vaskede sig om aftenen med det, sov ind, og lå næste morgen død i sin seng. I grunden sørgede ikke mange over det, da han havde været mistænksom og uretfærdig.

Dronningen gik da selv hen til tårnet for at befri den smukke Alfryd, der havde lidt så meget for hendes skyld. Hun lod tage lænkerne af ham, gav ham en guldkrone på hovedet, og sagde, at hun ville gøre ham til konge og gifte sig med ham. Han kastede sig for hendes fødder og takkede hende; hele folket var glade ved at få ham til konge, og Skøn Guldhår levede længe og lykkeligt med den tro Alfryd.

Den snilde prinsesse, eller Finettes eventyr

I korstogenes første tider besluttede en konge, i jeg ved ikke i hvilket rige i Europa, at drage i kamp mod de vantroende i Palæstina. Førend han foretog sig en så lang rejse, ordnede han sit riges sager så vel, og betroede dets bestyrelse til en så duelig minister, at han i den henseende kunne være fuldkommen rolig. Hvad der mest ængstede denne monark, var omhuen for hans familie. Han havde for nylig mistet dronningen, sin gemalinde; hun havde ingen sønner efterladt ham, men derimod var han fader til tre unge, giftefærdige prinsesser. Men krøniken har ikke berettet mig deres virkelige navne; jeg ved blot så meget, at da undersåtternes enfoldighed i hine lyksalige tider uden omstændigheder gav høje personer tilnavne, svarende til deres dyder eller lyder, havde man kaldt den ældste af disse prinsesser: *Skødesløs*, den næstældste: *Sladdermund*, og den yngste: *Finette*: navne, der nøjagtig passede til disse søstres sindelag.

Man havde aldrig set nogen så døsig prinsesse, som Skødesløs var. Hun vågnede aldrig førend om formiddagen klokken ét; man kørte hende til kirken ligesom hun kom ud af sengen, med uredt hår, kjolen hængende løs uden bælte eller livbånd, og ofte med umage tøfler. Denne forskel blev rettet længere op ad dagen; men man kunne aldrig få denne prinsesse overtalt til at gå med andet end tøfler; hun anså det for en utålelig møje at gå med sko. Når Skødesløs havde spist til middag, satte hun sig ved sit natbord, hvor hun blev lige indtil aften; sin øvrige tid indtil midnat tilbragte hun ved spillebordet og aftensmåltidet; derpå var man næsten lige så længe om at

klæde hende af, som man havde været om at klæde hende på; hun kunne aldrig bekvemme sig til at gå til sengs førend hen ad morgenstunden.

Sladdermund førte et ganske andet levned. Denne prinsesse var meget energisk, og anvendte kun kort tid på sin person, men hun havde en så forunderlig snakkelyst, at lige fra hun vågnede og indtil hun var sovet ind igen, stod munden aldrig stille på hende. Hun vidste historier om slette ægteskaber, om kælne forbindelser, om hemmelige elskovshandler, ikke alene ved hoffet, men iblandt de ringeste borgerstandsfolk. Hun holdt en fortegnelse over alle de koner, som plukkede i smug fra husholdningspengene for at skaffe sig stads, og hun vidste til punkt og prikke, hvor meget denne grevindes kammerpige og den barons hushovmester havde i løn. For at få underretning om alle disse småting hørte hun på sin amme og på sine sypiger med større fornøjelse, end hun ville have hørt på en gesandts tale, og siden døvede hun med disse kønne historier ørene på alle og enhver, lige fra kongen ned til hans lakajer; for når hun blot kunne komme til at snakke, var det hende lige godt med hvem. Snakkesygen frembragte endnu en anden slem virkning hos samme prinsesse: trods hendes høje rang gav hendes alt for frie væsen hoffets stråjunkere dristighed til at sige hende smukke ting. Hun hørte glat væk på deres komplimenter, for at have den fornøjelse at svare dem; for hvad det end skulle koste, måtte hun fra morgen til aften enten høre på sladder eller selv lade knævren løbe. Sladdermund sysselsatte sig lige så lidt som Skødesløs, hverken med at tænke, anstille nogen som helst betragtning, eller læse; hun bekymrede sig lige så lidt om nogen

huslig syssel eller om de morskaber, som nålen og tenen skænker et fruentimmer.

Kort at fortælle: disse to søstre, som levede i en evindelig ørkesløshed, arbejdede aldrig hverken med hovederne eller hænderne.

Disse to prinsessers yngste søster havde derimod en højst forskellig tænkemåde. Hun virkede uafladelig enten med sjælen eller med hænderne; hun besad en overordentlig energi, og søgte at gøre godt brug af den; hun forstod til fuldkommenhed at danse, synge og spille på instrumenter, var overmåde kyndig i alle de små håndarbejder, som plejer at more kvindekønnet; hun forestod med største orden kongens husholdning, og forebyggede ved sin omhu undertjenernes snyderier; for på den tid havde de for skik at rapse fra de kronede hoveder!

Hendes gaver indskrænkede sig ikke til dette alene, hun besad megen dømmekraft og en så beundringsværdig åndsnærværelse, at hun straks kunne finde på midler til at rede sig ud af alle bryderier. Denne unge prinsesse havde ved sin skarpsindighed opdaget en farlig snare, som en svigefuld gesandt havde opstillet for kongen, hendes fader, i en traktat, som denne monark var på nippet at underskrive. For at straffe denne gesandts og hans herres troløshed, forandrede kongen artiklen i traktaten; og ved at affatte den i de udtryk, som hans datter havde dikteret ham, førte han bedrageren bag lyset, i stedet for selv at blive bedraget. Den unge prinsesse opdagede endnu et andet puds, som en minister ville spille kongen, og ved det råd hun gav sin fader, faldt denne mands utroskab tilbage på ham selv. Prinsessen ytrede ved forskellige lejligheder kendetegn på sit skarpsind og sin forstands

snildhed; hun ytrede endog så mange, at folket gav hende navn af Finette. Kongen elskede hende langt højere end sine to andre døtre, og stolede så trygt på hendes klogskab, at dersom han ikke havde haft flere børn end hende, ville han fuldkommen rolig have rejst sin vej, men han havde lige så stor mistillid til sine andre døtres opførsel, som han stolede på Finettes. For altså at være lige så sikker på sin slægts velfærd, som han troede sig tryg i henseende til sine undersåtter, brugte han de forholdsregler jeg nu vil fortælle: I, som er så lærde i alt, hvad oldsager angår, jeg tvivler ingenlunde om, godtfolk, at I jo over hundrede gange har hørt tale om feernes vidunderlige magt. Den konge, jeg her taler om, var en fortrolig ven af en af disse duelige damer, og besøgte nu sin veninde; han forestillede hende den urolighed, han var i for sine døtre.

"Dog er det langt fra," sagde kongen, "at de to ældste, som ængster mig, nogen sinde har begået den mindste ting, som strider imod deres pligt; men de har så liden forstand, er så uforsigtige, og lever i en så stor uvirksomhed, at jeg frygter for, at de i min fraværelse skulle indlade sig i en eller anden ubesindig elskovshandel for at fordrive tiden. Hvad Finette angår, er jeg vis nok på hendes dyd; imidlertid vil jeg dog behandle hende lige som de andre, for ingen forskel at gøre; jeg beder nu Dem, vise fe, at lave mig tre glas-spinderokke til mine døtre, som må være forfærdiget med så stor kunst, at hver rok må springe i stykker, så snart den, der ejer den, har begået noget, der kan være hendes ære til skade og ødelæggelse."

Da denne fe var en af de dueligste man har kendt, gav hun straks kongen tre forheksede rokke, der var således forfærdigede, at de i alle måder svarede til hans ønske og deres

øjemed. Men han lod sig endnu ikke nøje med denne forsigtighed; han spærrede prinsesserne inde i et meget højt tårn, som var bygget på et aldeles øde sted. Kongen sagde til dem, at han befalede dem at bo i dette tårn i hans fraværelse og forbød dem at modtage noget menneske, hvem det end var. Han fratog dem alle opvartere såvel af mands- som kvindekønnet, og efter at have foræret dem de tre forheksede glasrokke, hvis egenskaber han forklarede dem, omfavnede han prinsesserne, og lukkede tårnets porte, hvortil han selv medtog nøglerne, og derpå rejste han sin vej.

Læserne vil måske tro, at de stakkels prinsesser var i fare for at dø inde i det fæle, høje tårn? Langt fra! man havde sørget for at anbringe en vinde uden for et af vinduerne på tårnet; på denne var et reb, hvori prinsesserne bandt en kurv, som de hver dag hejsede ned. I denne kurv lagde man de levnedsmidler, de dagligt behøvede, og når de havde hejset den op igen, halede de omhyggeligt rebet ind i deres kammer.

Skødesløs og Sladdermund førte i denne ensomhed et levned, som gjorde dem rent fortvivlede; de kedede sig, så det er umuligt at beskrive; men der var intet andet middel end at slå sig til tåls, for kongen havde beskrevet dem glasrokkene så forfærdelig skøre, at de frygtede at det allermindste tvetydige skridt straks ville bringe dem til at springe i stykker.

Finette derimod kedede sig slet ikke; hendes ten, hendes synål og hendes musikalske instrumenter forskaffede hende morskab nok, og desforuden lagde man, ifølge den ministers befaling, som styrede staten, breve i prinsessernes kurv, hvori de underrettedes om alt, hvad der foregik både i og uden for kongeriget. Kongen havde selv givet denne tilladelse, og for at

vise sin omhu for prinsesserne, forsømte ministeren ikke at være nøjagtig i denne post. Finette læste alle disse efterretninger med stor begærlighed og morede sig over dem. Hendes søstre derimod værdigede slet ikke at tage mindste del i det, de sagde, at de var alt for bedrøvede til at have styrke til at more sig over så lidt; de måtte i det mindste have kort til at fordrive kedsomheden i deres faders fraværelse.

De tilbragte deres tid således helt bedrøveligt, med at knurre over deres skæbne, og jeg tror endog, at de undertiden sagde: *Det er bedre at være født lykkelig, end af kongeligt blod.* De stod i vinduerne i deres tårn, for i det mindste at se hvad der foregik nede på marken. En dag, da Finette syslede i sit kammer med et eller andet smukt håndarbejde, så hendes søstre, der stod i vinduet, ved foden af tårnet en fattig kone klædt i pjalter, som meget rørende klagede over sin elendighed; hun bad dem med foldede hænder om at lade hende komme ind i deres borg, da hun forestillede dem, at hun var en ulykkelig fremmed, som forstod mangfoldige ting, og at hun med den strengeste troskab ville tjene dem i alle måder. I førstningen mindedes prinsesserne deres faders befaling om ikke at lade nogen komme ind i tårnet, men Skødesløs var allerede så træt af at opvarte sig selv, og Sladdermund så ked af ingen at have at tale med, undtagen sine søstre, så den lyst den ene havde til at blive opvartet og den anden til at sladre, fik dem til at fatte den beslutning at lade den fremmede kone komme ind i tårnet.

"Tror du," sagde Sladdermund til sin søster, "at kongens forbud strækker sig til folk som denne stakkel? Jeg tror gerne, at vi uden videre følger kunne tage imod hende."

"Gør som dig lyster, min søster," svarede Skødesløs.

Sladdermund, som blot ventede på dette samtykke, hejsede straks kurven ned; den fattige kone satte sig i den, og ved hjælp af vinden hejsede prinsesserne hende op.

Da de så denne kone nærved, væmmedes de over hendes klæders umådelige smudsighed; de ville give hende andre, men hun svarede, at først dagen efter ville hun skifte dem, for nærværende øjeblik tænkte hun blot på at være dem til tjeneste.

Just da hun havde talt ud, kom Finette ind fra sit kammer. Prinsessen blev ganske forundret over at se dette ubekendte fruentimmer hos sine søstre; de sagde hende, hvorfor de havde ladet hende komme op, og Finette, som så, at det nu engang var sket, skjulte den sorg, som denne ubesindighed voldte hende.

Imidlertid gjorde prinsessernes nye opvarterske sig tusinde vimse-ærinder i tårnet, under påskud af at tjene dem vel, men egentlig for gøre sig bekendt med tårnets indretning; for – jeg ved ikke om de gode læsere ikke allerede har en anelse om det, men denne foregivne tiggerkælling var lige så farlig en gæst i tårnet, som grev Ory i eventyret, der listede sig ind i klosteret forklædt som en flygtende abbedisse.

For ikke at lade læserne længere være rådvilde, vil jeg sige, at denne pjaltede kælling var hverken mere eller mindre end den ældste søn af en mægtig konge, som regerede i naboriget. Denne unge prins, som var et af de snildeste hoveder i sin tid, beherskede aldeles kongen, sin fader, og dertil behøvede han just ikke megen snildhed, for denne konge var så føjelig og lettroende, at man havde givet ham øgenavnet Tossegod. Denne unge prins derimod, som altid betjente sig af rænker og omveje, blev af folket kaldet: *Fuld af Finter*, eller for at gøre tingen kortere: *Prins Fintefuld*.

Han havde en yngre broder, der besad lige så mange dyder som den ældre lyder; men trods forskelligheden i tænkemåde var der så fuldkommen en samdrægtighed imellem disse to brødre, at alle og enhver måtte undres over det. Foruden de gode sindsegenskaber, som den yngste prins besad, var hans ansigtsskønhed og hans legemlige ynder så bemærkelsesværdige, at de havde tildraget ham navnet *Vennehuld*. Det var ellers prins Finteful, som havde indblæst kongens, sin faders, gesandt, de flovser, som Finettes snildhed havde ladet falde tilbage på dem selv. Finteful, som allerede ikke holdt synderlig meget af kongen, prinsessernes fader, havde derved fattet det største had til ham; og da han nu erfarede de forsigtighedsregler, denne monark havde brugt for at betrygge sine døtre, gjorde han sig en ond glæde af at narre en så mistroisk faders varsomhed. Finteful fik tilladelse af sin fader til at gøre en rejse under et påskud, som han opspandt, og nu brugte han de kneb til at komme ind i prinsessernes tårn, som mine læsere allerede har set.

Ved at undersøge tårnet nøje, bemærkede prinsen, at det var prinsesserne let at blive hørt af de forbigående, og han besluttede derfor at blive dagen over i sin forklædning, da de, hvis det stak dem, let kunne kalde på folk og lade ham afstraffe for hans dumdristige vovestykke. Han blev derfor hele dagen ved at være tiggerkælling af håndtering både i dragt og lader. Først om aftenen, efter at prinsesserne havde spist, kastede Finteful de pjalter, han var indsvøbt i, og lod sin ridderdragt se, der var baldyret med guld og ædelsten. De stakkels prinsesser blev så forskrækkede over dette syn, at de gav sig til at løbe af alle kræfter; Finette og Sladdermund, som var lettest

til bens, nåede snart deres kamre, men Skødesløs, der næsten aldrig var vant til at gå, blev straks indhentet af prinsen.

Nu kastede han sig for hendes fødder, åbenbarede hvem han var, og sagde, at rygtet om hendes skønhed og synet af hendes kontrafejer havde bevæget ham til at forlade et herligt og glimrende hof, for at komme her og tilbyde hende sin kærlighed og tro. Skødesløs blev i førstningen så betuttet, at hun ikke engang vidste, hvad hun skulle svare prinsen, der stadig blev liggende for hendes fødder; men da han sagde hende tusinde smukke ting og gav hende mangfoldige forsikringer, idet han ivrigt besvor hende straks at trolove sig med ham, lod hendes medfødte dorskhed hende ikke have kraft nok til at værge sig længere, og hun sagde derfor i en temmelig sløv tone til prins Fintefuld: "Jeg tror gerne, at De mener mig det ærligt, og jeg vil derfor også tage imod Deres tro." Det var alle de formaliteter hun iagttog ved forlovelsen, og følgen blev, at hun mistede sin glasrok, for den sprang i tusinde stumper og stykker.

Imidlertid var Sladdermund og Finette helt underligt til mode; de var hver for sig ilet til deres kamre, hvor de havde lukket sig inde. Disse kamre var temmelig langt fra hinanden, og da hver af disse prinsesser var aldeles uvidende om sine søstres skæbne, tilbragte de natten uden at lukke et øje.

Dagen efter førte den skadefro prins Skødesløs ned i en hytte, som var ved enden af haven, og her ytrede denne prinsesse for Fintefuld, hvor ængstelig hun var for sine søstres skæbne, endskønt hun ikke turde lade sig se for dem, af frygt for at de højlig ville dadle hendes forbindelse. Prinsen svarede, at han skulle nok få dem til at bifalde den, og efter nogen samtale gik han ud, og lukkede Skødesløs inde, uden at hun

mærkede det; nu gav han sig meget ivrigt til at søge efter de to andre prinsesser.

Det varede en stund, inden han kunne finde de kamre, hvor de havde lukket sig inde. Omsider, da Sladdermunds evige snakkelyst var skyld i, at hun beklagede sig højt, skønt hun var mutters ene, hørte prinsen det, nærmede sig hendes kammerdør og kiggede igennem nøglehullet.

Finteful talte til hende gennem døren, og sagde det samme til hende, som han havde bildt hendes søster ind: at det var for at tilbyde hende sit hjerte og sin tro, at, han havde vovet på at liste sig ind i tårnet.

Han overdrev sine lovtaler over hendes skønhed og hendes forstand; og Sladdermund, som allerede var overtydet om, at hun besad uvurderlige fuldkommenheder, var tåbelig nok til at tro alt, hvad prinsen sagde til hende: hun svarede med en strøm af ord, som var så langt fra at være uforbindtlige. Denne prinsesse måtte have en gruelig snakkesyge, sådan som hun lod munden løbe i dette øjeblik, og dog var hun meget afmægtig, da hun ikke havde spist en bid den hele udslagne dag, af den årsag at der i hendes kammer intet var, som kunne spises. Da hun var forfærdelig doven og aldrig tænkte på andet end at snakke, overlagde hun aldrig nogen ting i forvejen; når hun trængte til noget, måtte Finette skaffe det, og denne elskværdige prinsesse, der var lige så flittig og fornuftig, som hendes søstre var det modsatte, havde altid i sit kammer en mængde marcipaner, postejer, samt tørre og flydende syltetøjer, som hun selv havde lavet. Altså, da Sladdermund, som ingen sådan fordel havde, og på engang følte sig bestormet såvel af sult som af prinsens kælne forsikringer gennem døren, åbnede hun den

omsider for forføreren; og da hun havde lukket op, spillede han sin rolle fuldkommen hos hende; han havde indstuderet den godt.

Nu gik de begge to ud af værelset og forføjede sig til tårnets spisekammer, hvor de forefandt allehånde forfriskninger, for ved hjælp af kurven blev prinsesserne altid forsynet i forvejen. Sladdermund var i førstningen urolig for, hvor hendes søstre vel kunne være henne, men hun satte sig til sidst i hovedet, af hvilken grund ved jeg ikke, at de begge to måtte have lukket sig inde i Finettes kammer, hvor de ingenting kunne mangle. Finteful gjorde alt sit til at bestyrke hende i denne tro, og sagde, at hen ad aften ville de begge to gå og søge efter prinsesserne; Sladdermund var dog ikke af samme mening: hun sagde, at de måtte lede dem op, så snart de havde spist.

Kort at fortælle: Prinsen og prinsessen spiste sammen i al enighed, og da de var færdige, forlangte Finteful at se den smukkeste sal i borgen. Han rakte prinsessen sin hånd og hun førte ham til det sted, han ville se, og da han var kommet der, begyndte han igen at overdrive den ømhed, han bar for hende og de store fordele det ville være hende at ægte ham. Han sagde til hende ligesom til hendes søster Skødesløs, at hun burde modtage hans tro på stedet, for hvis hun gik til sine søstre, inden hun havde modtaget ham til fæstemand, ville de ikke undlade at sætte sig imod det; for da han uden modsigelse var hendes faders mægtigste nabofyrste, ville han blive anset som et rimeligere parti for den ældste søster end for hende, og at følgelig denne prinsesse aldrig ville give sit minde til en forening, som han ønskede med den allerheftigste attrå. Efter megen snik-snak, som i grunden ingenting sagde, var

Sladdermund lige så tåbelig som hendes søster havde været; hun trolovede sig med prins Fintefuld, og mindedes ikke sin glasroks virkninger, førend hele glasrokken var sprunget i hundrede splinter.

Hen ad aften vendte Sladdermund tilbage til sit kammer med prinsen, og det første prinsessen så, var den søndersprungne glasrok. Ved dette syn blev hun ganske forbløffet, og nu spurgte prinsen hende om årsagen til hendes urolighed. Da hendes rasende snakkelyst gjorde hende det umuligt at ti med nogen ting, betroede hun i al enfoldighed Fintefuld hemmeligheden ved disse glasrokke, og prinsen havde sin skadefryd over, at dette fuldkommen måtte overtyde prinsessernes fader om hans døtres slette opførsel.

Imidlertid var Sladdermund ikke i lune til at opsøge sine søstre; hun frygtede med god grund, at de ikke kunne bifalde hendes adfærd; men prinsen tilbød at ville søge dem op, og sagde, han skulle ikke undlade at bruge de rette midler til at få dem til at bifalde alt. Efter denne forsikring faldt prinsessen, der ikke havde sovet natten før, i søvn, og medens hun blundede, smækkede Fintefuld hende under lås og lukke, ligesom han havde gjort ved prinsesse Skødesløs.

Kære læsere! var denne prins Fintefuld dog ikke et stort skarn? Og de to prinsesser rigtig to slemme og uforsigtige mamseller?

Jeg for min del er smækvred på alle disse folk, og jeg tvivler slet ikke om, at I jo er det samme; men vær kun rolige: de skal nok få løn som forskyldt. Ingen uden den kloge og raske Finette skal vinde sejr, det lover jeg for!

Da den lumske prins Finteful havde spærret Sladdermund inde, gik han omkring i alle tårnets værelser og kamre, det ene efter det andet, og da han fandt dem alle sammen åbne, sluttede han sig nok så polisk til, at Finette vist måtte have skjult sig i det eneste, som var lukket indefra. Da han havde sammensmedet en lang remse, gik han hen ved Finettes dør, og sagde det selvsamme, han havde prædiket for hendes søstre.

Men denne prinsesse, der ikke var så let at narre, som de to ældre, hørte længe på Fintefulds skønne fraser, uden at svare ham et ord. Omsider, da hun mærkede, at han var vis på, at hun var indelukket i dette kammer, sagde hun til ham, at hvis det var sandt, at han havde en så heftig og oprigtig ømhed for hende, som han ville have hende til at tro, så bad hun ham at gå ned i haven og lukke døren efter sig; hun ville da tale med ham, så længe ham lystede, ud af hendes kammervindue, som netop vendte ud til haven.

Dette forslag ville Finteful ikke gå ind på, og da prinsessen stedse blev hårdnakket ved, ikke at ville åbne døren, sprang den stygge prins i sin utålmodighed efter en knippel og stødte fyldingen ind. Han fandt Finette væbnet med en stor hammer, som man tilfældigt havde ladet blive liggende i et skab, som var i hendes kammervæg. Sindsbevægelsen opflammede prinsessens ansigtsfarve, og skønt hendes øjne tindrede af vrede, forekom hun dog Finteful fortryllende skøn. Han ville straks kaste sig for hendes fødder; men hun standsede ham, idet hun trådte tilbage:

"Prins, kommer De mig nær, knuser jeg Deres pandebrask med denne hammer!"

"Hvad, yndige prinsesse?" råbte Finteful i sin hykleriske tone, "pådrager den kærlighed, man barer til Dem, én dette grusomme had?"

Nu begyndte han atter at overhænge hende, og prædikede fra den ene ende af stuen til den anden om den heftige kærlighed, rygtet om hendes skønhed og underfulde forstand havde indskudt ham. Han føjede til, at han havde blot forklædt sig, for med ærefrygt at komme og tilbyde hende sit hjerte og sin hånd, og bad hende tilgive hans voldsomme lidenskab den dristighed han havde haft at støde dørfyldingen ind. Han endte med at ville indbilde hende, ligesom han havde gjort ved hendes søstre, at det var hendes eget tarv i største hast at trolove sig med ham.

Han sagde også til Finette, at han vidste ikke, hvor prinsesserne, hendes søstre, havde skjult sig, da han ikke havde brudt sig om at søge dem, fordi han blot havde tænkt på hende. Den snedige prinsesse lod som om hun lod sig formilde, og sagde, at han måtte søge efter hendes søstre, da man så kunne overlægge sagen nøjere; men Finteful svarede, at han kunne ingenlunde bekvemme sig til at opsøge prinsesserne, førend hun havde samtykket i at ægte ham, da hendes søstre ikke ville undlade at modsætte sig forbindelsen, på grund af, at de var ældre end hun.

Finette, som med føje ingen god tro havde til den lumske prins, følte sin mistillid forøges ved dette svar. Hun skælvede for, hvad der kunne være sket med hendes søstre, og besluttede på stand at hævne sig, og derved undgå samme ulykke, som hun formodede de havde haft. Den unge prinsesse sagde nu til Finteful, at hun gerne samtykkede i at ægte ham; men at hun var overtydet om, at de giftermål, som skete om aftenen altid

var ulykkelige; hun bad ham derfor at opsætte den gensidige ja-ords-ceremoni indtil dagen efter, og føjede til, at hun forsikrede, hun ville ikke betro prinsesserne det mindste, hvorpå hun bad ham om at lade hende være lidt alene, for at tænke på Himlen; hun lovede, at hun derpå skulle føre ham ind i et kammer, hvor der var en meget god seng, og så ville hun gå tilbage og lukke sig inde i sit kammer indtil dagen derpå.

Finteful, som ikke netop var nogen meget drabelig helt, og som stadig så Finette væbnet med den store hammer, som hun legede med, som om det kunne være en vifte: Finteful, siger jeg, samtykkede i alt, hvad prinsessen forlangte og forføjede sig bort, for at lade hende betænke sig en stund i enrum. Så snart han var borte, skyndte Finette sig at rede en seng lige over åbningen af en rende, som var i en stue i tårnet. Dette kammer var lige så rent som noget af de andre, men i åbningen af denne rende, som var meget bred og vid, kastede man alt borgens fejeskarn og sligt. Finette lagde to meget spinkle stokke tværs over åbningen; derpå redte hun en meget pæn seng over dem, og gik så tilbage i sit værelse. Et øjeblik efter kom Finteful anstigende, og prinsessen fulgte ham nu til hans sovekammer, hvorpå hun begav sig bort. Prinsen kastede sig, uden at klæde sig af, hovedkulds i sengen, og da hans tyngde på engang knækkede de spinkle kæppe, styrtede han ned på bunden af renden, uden at kunne holde sig fast ved noget; han stødte sig over tyve buler i hovedet og var som mørbanket over den hele krop. Prinsens fald voldte en stærk knagen i røret; desuden var Finettes kammer ikke langt derfra; hun erfarede altså straks, at hendes list havde haft alt det held, hun havde lovet sig af det, og dette voldte hende en lønlig glæde, som var hende højst

behagelig. Ingen kan beskrive, hvor det morede hende at høre ham gøre kolbøtter gennem renden og snage i snavset. Han havde vel fortjent denne straf, og prinsessen gjorde ret i at fornøje sig over det.

Men hendes glæde sysselsatte hende ikke så meget, at hun ikke tænkte på sine søstre. Hendes første bestilling var at opsøge dem. Sladdermund var det hende da let at finde. Efter at Fintefuld havde spærret denne prinsesse inde under dobbelt lås og lukke, havde han ladet nøglen blive liggende i sit kammer. Finette trådte ilsomt ind til hende, og ved støjen vågnede Sladdermund pludselig op. Hun blev forvirret ved at se Finette, som fortalte hende, hvordan hun havde skilt sig af med den lumske prins, der var kommet for at fornærme dem.

Denne tidende overraskede Sladdermund som et tordenskrald; for trods al hendes mundlæder, var hun så lidet oplyst, at hun blindthen havde troet alt hvad Finteful havde bundet hende på ærmet. Der gives endnu mange slige tosser her i verden. Dølgende sin bitre sorg gik prinsesse Sladdermund ud af sit kammer med Finette, for at opsøge deres søster Skødesløs. De løb gennem alle borgens værelser uden at kunne finde hende; omsider faldt det Finette ind, at hun måske kunne være nede i havestuen; der fandt de hende virkelig, halvdød af fortvivlelse og afmagt, for hun havde intet spist den hele dag. Prinsesserne ydede hende al fornøden bistand, hvorpå det kom til gensidige forklaringer, der voldte Skødesløs og Sladdermund en dødelig smerte; oven på den dyst gik de alle tre til sengs.

Imidlertid tilbragte prins Finteful sin nat meget umageligt, og da dagen brød frem, havde han det ikke synderlig bedre.

Prinsen befandt sig i en kule, hvis vederstyggelighed han dog ikke ret kunne se, da dagen aldrig trængte derind. Imidlertid fandt han dog med stor møje en udgang af kulen, der vendte ud til en flod, et godt stykke vej fra borgen. Han hittede på et middel til at blive hørt af sine folk, som fiskede i samme flod, og trak prinsen op i en ynkelig tilstand. Han lod sig bringe lige til kongens, sin faders hof, for at blive kureret i god ro og mag; men det vanheld, som var hændet ham, indgød ham sådant et had til Finette, at han tænkte mindre på sin helbredelse end på at hævne sig over hende.

Denne prinsesse tilbragte såre bedrøvelige øjeblikke; æren var hende tusinde gange dyrebarere end livet, og hendes søstres skammelige svaghed bragte hende til en fortvivlelse, som det kostede hende stor umage at blive herre over. Imidlertid satte disse to prinsessers slette helbred, som var en følge af deres uværdige forbindelse, Finettes standhaftighed på en endnu hårdere prøve. Finteful, som allerede var en dygtig skalk, anstrengte efter sit eventyr i renden al sin forstand for at blive en topmålt spidsbub. Hverken kulen eller støddene ærgrede ham så meget som fortrydelsen over at have fundet en, der var hulere end han. Han tvivlede nok om følgerne af hans to ægteskaber, og for at friste de syge prinsesser, lod han bringe store kasser med træer, der hang fulde af de skønneste frugter, hen under vinduerne af tårnet. Skødesløs og Sladdermund, som tit stod foran vinduet, fik øje på disse frugter; straks overkom der dem en heftig lyst til at spise af dem; og nu plagede de Finette med at overtale hende til at lade sig hejse ned i kurven, for at plukke frugter til dem. Prinsessen var beredvillig nok til gerne at ville føje sine søstre; hun lod sig

hejse ned, og bragte dem nogle af disse skønne frugter, som de spiste med stor begærlighed.

Dagen efter var der andre slags frugter, som prinsesserne atter blev lystne efter, og Finette lod sig igen overtale til at gå ned i kurven; men hvad sker? Prins Fintefulds drabanter lå i baghold; første gang havde de forfejlet deres bytte, men nu gik de ikke glip af det; de bemægtigede sig Finette og slæbte hende bort i påsyn af hendes søstre, som rev hårene af deres hoveder af fortvivlelse.

Fintefulds drabanter bragte Finette til et landsted, hvor prinsen opholdt sig, indtil han blev fuldkommen helbredet. Da han var yderst opbragt imod prinsessen, sagde han hende mangfoldige uartigheder, som hun svarede på med en fasthed og en standhaftighed, som anstod en heltinde. Efter at han i nogle dage havde holdt hende fanget, lod han hende føre op på toppen af en overordentlig høj klippe, og kom der selv et øjeblik efter. På dette sted forkyndte han hende nu, at han ville lade hende dø på en måde, der skulle hævne ham for de streger, hun havde spillet ham. Herpå var den troløse prins så ubarmhjertig at vise Finette en tønde, der inden i var tæt besat med spidse småknive, rageknive og søm med hager, og sagde, at for at straffe hende efter fortjeneste, skulle hun lægges i denne tønde og rulles ned i den fra toppen af fjeldet til afgrunden. Endskønt Finette ingen romerinde var, blev hun dog ikke mere forskrækket over den dødspinsel, man her beredte hende, end Regulus fordum blev ved truslen om en lignende skæbne. Den unge prinsesse vedligeholdt al sin standhaftighed og endog al sin åndsnærværelse. I stedet for at beundre hendes heltemodige sindelag, kom Fintefuld i nyt raseri imod hende,

og tænkte på at ile med hendes død. I denne hensigt bukkede han sig ned imod åbningen af den tønde, der skulle være hans hævns redskab, for at se om den også var vel forsynet med alle hans morderiske våben. Finette, som så sin forfølger beskæftiget med at kigge ind i tønden, lod ikke tiden gå til spilde: hun stødte ham behændigt ind i tønden, og lod ham i en håndevending trille fra toppen af klippen ned i afgrunden. Efter denne heltebedrift tog hun flugten; og prinsens drabanter, som med den heftigste smerte havde set den grusomme måde, hvorpå deres herre ville behandle denne elskværdige prinsesse, varede sig nok for at sætte efter hende for at tage hende til fange. Desuden var de så forskrækkede over, hvad der netop var sket med Fintefuld, at de ikke havde sans til at tænke på andet end om muligt at standse tønden, som rullede ned i fuld fart; men al deres flid var spildt; den trillede lige ned til foden af klippen, og de trak prinsen ud af den, dækket med tusinde sår.

Fintefulds vanheld gjorde kong Tossegod og prins Vennehuld ganske fortvivlede. Rigets undersåtter derimod ynkede ham ikke. Fintefuld var almindelig forhadt, og man undredes over, at prins Vennehuld, som havde en så højmodig og ædel karakter, kunne elske sin lumpne ældre broder så højt. Men Vennehulds gode hjertelag var nu således, at han var alle sine frænder inderligt hengiven; og Fintefuld havde altid været snild nok til at vise ham så meget venskab, at den højmodige Vennehuld aldrig ville have tilgivet sig det selv, hvis han ikke havde gengældt ham med samme følelse. Det smertede ham derfor inderligt at se sin broders mange sår, og han anvendte alt muligt for at søge at få ham hurtigt helbredet, men uagtet

alles ivrige omhu kunne intet skaffe Finteful lindring; tværtimod syntes pinen i sårene at tage til og ville forvolde ham langvarige kvaler.

Efter at Finette var sluppet fra den overhængende dødsfare, var hun lykkeligt kommet tilbage til tårnet, hvor hun havde efterladt sine søstre; men der var hun ikke længe, førend hun blev hjemsøgt af nye bekymringer. De ro prinsesser bragte hver en søn til verden, hvorved Finette kom i stor forlegenhed. Imidlertid svigtede hendes mod hende dog ikke. Den lyst hun havde til at dølge sine søstres skændsel, bragte hende til at fatte den beslutning, endnu en gang at sætte sig i vove, endskønt hun vel indså faren ved det. For at lykkes i sit anslag, tog hun al den forsigtighed til hjælp, som klogskab kunne indskyde; hun forklædte sig som mandfolk, puttede sine søsterbørn i to æsker og lavede små huller i lågene oven over børnenes munde, for at de kunne have frit åndedrag. Nu satte hun sig på en hest, tog begge æskerne og endnu nogle flere med sig, og således udmunderet kom hun til kong Tossegods hovedstad, hvor Finteful opholdt sig.

Da Finette var kommet til denne by, erfarede hun, at den gavmildhed, hvormed prins Vennehuld lønnede alle de læger, som passede hans broder, havde lokket alle Europas kvaksalvere til hoffet; for i de tider var der fuldt op af lykkeriddere uden bestilling og uden talenter, som dog gav sig ud for store mænd, der af Himlen selv havde fået den gave at kunne helbrede alle sygdomme. Disse folk, hvis eneste videnskab bestod i frækhed til at snyde, fandt stedse megen tillid iblandt almuen. De forstod at blænde den ved deres usædvanlige udseende og ved de forunderlige navne, de gav sig. Denne slags læger bliver

aldrig på deres fødested, og hos den gemene mand gælder deres fortrin, at kommer langvejs fra, mangen gang i stedet for kundskab og duelighed.

Da den snedige prinsesse havde fået alt dette at vide, påtog hun sig et navn, som var ganske ubekendt der i riget; dette navn var Sanatio; og nu lod hun alle vegne bekendtgøre, at ridder Sanatio var ankommet med vidunderlige hemmeligheder til at kunne helbrede alle mulige farlige og giftige sår. Vennehuld sendte ufortøvet bud efter den foregivne ridder. Finette kom, spillede kvaksalver til fuldkommenhed, våsede en del kunstord i en svulstig tone, og kort sagt: der fattedes ikke det mindste. Prinsessen overraskedes af Vennehulds tækkelige udvortes og behagelige væsen, og efter at hun i nogen tid havde talt med denne prins om Fintefulds sår, sagde hun, at hun ville hente en flaske mageløst vand, og at hun imidlertid ville lade to æsker blive stående, der var fulde af ypperlige salver, som just ville være den sårede prins overmåde tjenlige. Nu gik den foregivne læge, og da man mærkede, at han ikke kom tilbage, blev man ganske utålmodig over, at han blev så længe borte. Just som man ville sende bud, for at bede ham skynde sig, hørte man skrig af spæde barnestemmer i Fintefulds sovekammer. Dette undrede alle mennesker højligen, for der var ingen børn at se. Man lyttede efter, og opdagede nu, at børneskriget kom fra kvaksalverens æsker!

Det var ganske rigtigt Finettes søsterbørn; prinsessen havde givet dem meget at spise, inden hun bragte dem til slottet; men da det nu var længe siden, og de imidlertid havde fået sig en lur, ville de have mad igen, og ytrede deres trang ved at synge en ynkelig melodi. Man åbnede æskerne, og blev meget forundret

over virkelig at se to spæde rollinger, som man fandt overmåde smukke. Fintefuld havde en anelse om, at det nok var en nyt spilop af Finette; han blev så rasende over det, at det ikke lader sig beskrive, og hans pine forøgedes så heftigt, at man forudså det blev hans død.

Vennehuld var inderlig bedrøvet; men Fintefuld, der havde ræven bag øret indtil sin sidste stund, spekulerede på at narre sin broders gode hjerte. "Du har altid elsket mig, broder," sagde han til ham, "og du begræder min død. Jeg trænger ikke til flere beviser på dit venskab i dette liv. Jeg dør! Men hvis du virkelig holder af mig, så lov mig at opfylde den bøn, jeg nu vil gøre dig ..."

Vennehuld, som så sin broder i en sådan forfatning, var ikke i stand til at nægte ham nogen ting, og lovede med de helligste eder at tilstå ham alt, hvad han ville begære. Så snart Fintefuld havde hørt disse eder, sagde han, idet han omfavnede sin broder: "Jeg dør trøstet, prins, siden jeg bliver hævnet; for den bøn, jeg vil gøre dig, er at du, så snart jeg er død, skal forlange Finette til ægte. Rimeligvis nægter man dig ikke denne ondskabsfulde prinsesses hånd, men så snart hun er i din vold, skal du bore hende en dolk i hjertet!" Vennehuld gøs af rædsel ved disse ord; han angrede sin uforsigtige ed; men det var nu ikke tid til at genkalde den, og han ville ikke ytre sin anger derover for sin broder, som døde kort tid efter. Kong Tossegod tog sig det meget nær. Hans undersåtter derimod, langt fra at græde over Fintefuld, frydedes ved hans død, som betryggede Vennehuld arvefølgen, og gav kongen en eftermand, der var elsket af det hele rige.

Finette, som endnu engang var vendt lykkelig tilbage til sine søstre, erfarede snart Fintefulds død; og kort tid efter forkyndte man de tre prinsesser deres faders, kongens, hjemkomst. Han begav sig ilsomt til tårnet, og det første han spurgte om var glasrokkene, som han forlangte at se.

Skødesløs hentede Finettes rok og viste kongen den, hvorpå hun, efter at have nejet dybt, bragte den tilbage, hvor hun havde taget den. Sladdermund brugte samme fif, og nu bragte Finette selv sin rok; men kongen, som var mistroisk, forlangte at se alle tre rokke på én plet. Nu kunne ingen uden Finette fremvise sin, og kongen blev så forbitret på sine to ældste døtre, at han i samme stund sendte dem til den fe, der havde givet ham spinderokkene, med begæring om, at hun skulle beholde dem hos sig deres hele levetid, og straffe dem efter fortjeneste.

For at begynde deres straf førte feen dem ind i et galleri på sit forheksede slot, hvor hun havde ladet male historier af en utallig mængde berømmelige damer, som havde udmærket sig ved deres dyder og vindskibelige levned. Ved en underfuld virkning af feens koglekunst kunne alle disse figurer bevæge sig, og var i virksomhed fra morgen til aften. Rundt omkring så man sejrstegn og indskrifter til ære for disse dydige fruentimmer; og det var ingen liden krænkelse for de to søstre, at sammenligne disse heltinders triumf med den foragtelige tilstand, hvori deres ulykkelige uforsigtighed havde bragt dem. For at gøre straffen føleligere, sagde feen til dem med strenghed: at hvis de havde anvendt deres liv lige så nyttigt som de damer, hvis billeder de så, ville de ikke være sunket i de skændige vildfarelser, de havde styrtet sig i; men at *ørkesløshed var alle lasters moder* og kilden til alle deres ulykker. Feen føjede

til, at for at hindre dem fra at falde tilbage i slige ulykker, og for at lade dem indhente den tid, de havde forødt, ville hun sysselsætte dem på en gavnlig måde. Hun tvang virkelig prinsesserne til at forrette de plumpeste og groveste håndgerninger; og uden at skåne deres hud lod hun dem plukke ærter i sine haver og luge ukrudt af bedene. Skødesløs kunne ikke modstå sin fortvivlelse over at føre et levned, der stemte så lidet overens med hendes tilbøjeligheder; hun døde af sorg og udmattelse. Sladdermund, som nogen tid efter fik lejlighed til om natten at rømme bort fra feens slot, knuste sit hoved imod en træstamme, og døde af dette sår mellem hænderne på nogle bønder.

Finettes gode hjertelag lod hende føle den heftigste smerte over hendes søstres slette skæbne. Midt i hendes sorg erfarede hun, at prins Vennehuld havde ladet hende begære til ægte af kongen, hendes fader, som havde samtykket uden engang at sige hende det; for i de tider var parternes tilbøjelighed det man mindst brød sig om i ægteskaber.

Finette skælvede ved denne tidende; hun frygtede med god grund, at det had Finteful havde båret til hende, var forplantet i en broders hjerte, der elskede ham så ømt; og hun var bange for, at denne unge prins blot ville ægte hende for at bringe sin broder et forsoningsoffer. Betaget af denne hjerteangst gik prinsessen for at rådspørge den vise fe, der agtede hende lige så højt, som hun havde foragtet Skødesløs og Sladdermund.

Feen ville ikke åbenbare Finette det mindste; hun sagde blot til hende: "Prinsesse! Du er klog og forsigtig; du har hidtil brugt så rigtige forholdsregler til rettesnor for din opførsel, at du vist heller ikke nu vil glemme: at *mistillid er trygheds moder*. Vedbliv

nøje at mindes denne grundsætnings vigtighed, og da vil du opnå lyksalighed uden min kunsts bistand."

Da Finette ingen anden oplysning kunne få af feen, drog hun i den heftigste sindsbevægelse tilbage til slottet.

Nogle dage efter blev denne prinsesse i prins Vennehulds navn formælet med en gesandt; og man kørte hende derpå i en prægtig karosse til hendes unge gemal. Der blev højtideligholdt prægtige indtog i kong Tossegods to fornemste grænsestæder; og i den tredje fandt hun Vennehuld, som på sin faders befaling var draget hende i møde. Alle undredes over at se den unge prins' sorg ved nærmelsen af et bilager [Note 1)], som han selv havde ladet sig forlyde med at ønske; kongen selv havde foreholdt ham hans bedrøvelse, og imod hans vilje sendt ham prinsessen i møde.

Da Vennehuld så hende, blev han overrasket af hendes yndigheder: han sagde hende nogle komplimenter i denne anledning, men på så forvirret en måde, at begge hofferne, der vidste, hvor vittig og beleven denne prins ellers plejede at være, troede at kærlighed havde betaget ham således, at han rent tabte sin åndsnærværelse. Hele staden genlød af høje jubelskrig, og alle vegne vrimlede der af fyrværkerier og skingrede glædesmusik. Endelig efter et prægtigt aftengilde, tænkte man på at følge brudeparret til deres gemakker.

Finette, der stedse erindrede den grundsætning, som feen igen havde bragt hende i minde, havde fattet sin beslutning. Hun havde bestukket en af sine damer, som havde nøglen til hendes sovekammer i forvaring.

Denne dame havde hun befalet at bringe et knippe halm, en blære, og en krukke blod af nogle lam, som var slagtet til

bryllupsgildet, ind i kabinettet. Prinsessen gik derind under et påskud, klædte halmknippet på som et fruentimmer, og lagde blæren fuld af blod inden i knippet, som hun gav en natkappe på. Da Finette havde fået denne kønne dukke færdig, gik hun tilbage til bryllupsselskabet, og kort tid efter fulgte man prinsessen og hendes gemal til deres værelser. Da man havde skænket afklædningen den fornødne tid, tog hofdamerne lysene med sig og forføjede sig bort. Straks puttede Finette dukken i sengen, og skjulte sig i en krog af kabinettet. Efter at prinsen havde draget to eller tre dybe suk, trak han sin kårde, og jog den tværs igennem den formente Finette. I samme øjeblik følte han blodet sprudle, og fandt halmskikkelsen uden bevægelse. "Hvad har jeg gjort!" skreg Vennehuld; "hvordan! efter så mange gruelige sindslidelser! efter at have vaklet, om jeg skulle holde min ed ved at begå en misgerning, har jeg nu myrdet en indtagende prinsesse, som jeg var skabt til at elske! Hendes ynder henrev mig i samme øjeblik jeg så hende! Og dog har jeg ikke haft styrke nok til at løsrive mig fra en umenneskelig ed, som min afsindige broder ved en nedrig overraskelse aflokkede mig! O Himmel! kan man tænke på at ville straffe et fruentimmer, fordi hun er for dydigt? Nuvel, Fintefuld! jeg har tilfredsstillet din ubillige hævn; men nu skal jeg hævne Finette ved min egen død! Ja, skønne prinsesse! med denne samme kårde skal jeg gennembore –!"

Ved disse ord hørte Finette, at prinsen, som i sin vildelse havde tabt kården, søge efter den for at stikke sig ihjel; hun ville ikke, at han skulle gøre den stemme streg, og råbte derfor til ham: "Ih, prins! jeg er jo ikke død. Lad være! Deres gode hjerte

lod mig formode Deres anger, og ved en uskyldig list har jeg skånet Dem for en misgerning!"

Nu fortalte Finette Vennehuld den forsigtighed, hun havde brugt med halmknippet. Prinsen blev henrykt over at se prinsessen i live, beundrede den forsigtighed, hun ved alle lejligheder viste, og takkede hende hjerteligt, fordi hun havde sparet ham for en forbrydelse, som han ikke kunne tænke på uden gysen! Hvad han ikke selv kunne begribe var, hvorledes han havde haft den svaghed ikke at indse ugyldigheden af de ulykkelige eder, man havde aflokket ham ved list.

Imidlertid, hvis Finette ikke stedse havde været overtydet om: at *mistillid er trygheds moder*, var hun smukt blevet dræbt, og hendes død havde også forvoldt Vennehulds, og bagefter havde folk snakket vidt og bredt om denne prins' underlige tænkemåde. Leve forsigtighed og åndsnærværelse! De bevarede her et ægtepar fra meget sørgelige ulykker, for at forbeholde dem den blideste skæbne af verden. Prins Vennehuld og prinsesse Finette bar stedse den varmeste ømhed for hinanden, og tilbragte en lang række glade dage i en hæder og en lyksalighed, som man vil have møje med at beskrive.

Her har den kære læser nu Finettes vidunderlige eventyr! Jeg nægter ikke, at jeg har broderet på det, og været lidt vidtløftig i min fortælling; men når man fortæller eventyr, er det tegn til, at man ikke har meget at bestille; man søger at more, og det synes mig, at det koster intet at gøre morskaben længere. Desuden udgør biomstændighederne gerne saucen på disse løjerlige historier. Det er meget let at forkorte dem, og jeg forsikrer mine læsere, at hvis De behager, er det mig en smal sag at

fortælle Finettes hele liv og levned i ganske få ord. Men således fortalte man ikke i *min* ammestue; der varede eventyret i det mindste en stiv klokketime.

Jeg tvivler slet ikke om, at læseren jo nok ved, at dette eventyr er grumme berømt; men kanske ved læseren dog ikke, hvad sagnet fortæller os om dets ælde. Det forsikrer, at de provençalske trubadurer eller minnesangere har opfundet denne vor Finette længe førend hverken Abailard eller den navnkundige grev Thibaud af Champagne havde skrevet romaner.

Denne slags fabler indeholder en god sædelære. Man gør vel i at fortælle børn dem, for at indgyde kærlighed til dyden, og man ser her:

Det ørkesløse liv er lastens moder,
og ondskab fanges i sit eget garn;
Finette, billedet på dydens goder,
har Himlens varetægt fra hun var barn.

Forførelsens og træskheds fæle billed
har skjalden tegnet i prins Fintefuld,
imedens broderømhed han fremstilled
i pligtens hårde kamp hos Vennehuld.

Vel mangler disse tegninger det store,
som kræves af det høje kunstnerliv;
men øjemedet er især at more
og parre gavn med skyldfri tidsfordriv.

Om "Skønheden og udyret"

Titler og forfattere:

Skønheden og udyret og **Den nysgerrige kone** er af Jeanne-Marie Leprince de Beaumont (1711-1780).

Prinsesse Rosette og **Skøn Guldhår** er af Marie-Catherine Le Jumel de Barneville, baronesse d'Aulnoy (ca. 1650-1705).

Finettes eventyr er af Marie-Jeanne L'Héritier de Villandon (1664-1734).

Finettes eventyr er hentet i *Fee-Eventyr, Læsning for Børn og Gamle, af Charles Perrault*, oversatte ved N. T. Bruun. Forlagt af Boghandler H. G. Ludewig, København 1820.
De øvrige er hentet i Christian Molbech: *Udvalgte Eventyr og Folkedigtninger*, C. A. Reitzels Bo og Arvinger, København 1854.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Walter Crane (1845-1915) til *Skønheden og Udyret* (ca. 1875).

ISBN 978-87-7628-327-8
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-528-0 (Ølstykke 2017).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1:
Bilager: Bryllup eller formæling mellem kongelige personer, oprindelig den ceremoni, at brud og brudgom i gæsternes påsyn lægger sig ved hinandens side i ægtesengen